SLOVO PRAVDY

1 2014

Odpustenie
strana 9-10

Tento Ježiš
strana 15-16

Dobré zvesti z neba
strana 25

Obsah

Slovo pravdy

„… v ktorom aj vy počujúc slovo pravdy, evanjelium svojho spasenia“ (Ef. 1:13)

Číslo 1/2014 Ročník XIII

Vychádza každé tri mesiace.

Vydavateľ:
Kristova Cirkev Bratov
Miestny zbor S.Mitrovica

Časopis zasielame každému zdarma.

Všetky náklady na tlačenie a rozširovanie časopisu sú hradené z dobrovoľných príspevkov Božieho ľudu. Kresťanské zbory a jednotlivci, ktorým Pán položí na srdce, aby podporili túto prácu, môžu svoje príspevky zaslať na adresu redakcie.

Adresa redakcie:
Janka Kráľa 4
21470 Báčsky Petrovec
PAK 395416
Srbsko

Adresa v SR:
Ján Šerfel
Hviezdoslavova 11
05935 Batizovce, SR

Webová stránka:
www.slovopravdy.com

E-mail:
redakcia@slovopravdy.com

Zodpovedný redaktor:
Ján Rybár

Tlačí:

DEUTERONOMIUM – Piata Kniha Mojžišova (40) 2

STÁDO BOŽIE (1. Pet. 5:2) 5

LÁSKA JE Z BOHA 7

ODPUSTENIE 9

LEVITSKÉ OBETE (3) 11

CESTA DOKONALÉHO ČLOVEKA (6) 14

TENTO JEŽIŠ 15

VEĽKÉ ÚRADY, KTORÉ ON ZASTÁVA (3) 17

SYMBOLY V NOVOM ZÁKONE (2) 20

ZLATO V STÁNKU (2) 23

DOBRÉ ZVESTI Z NEBA 25

DEUTERONOMIUM – Piata Kniha Mojžišova (40)

John Riddle, Cheshunt

„VŠETKY TIETO KLIATBY“ (1)

(Prečítajte si kapitolu 28:15–48)

Od „všetkých týchto požehnaní“ (v.2) prichádzame na „všetky tieto kliatby“ (v.15). Prvé z nich opisujú verše 1–14 a ďalšie potom verše 16–68.

1) „VŠETKY TIETO POŽEHNANIA“ (v.1–14)

Požehnania, ktoré opisujú tieto verše, sú závislé na jednoduchej poslušnosti. „Ak budeš naozaj počúvať na hlas Hospodina, svojho Boha, aby si ostríhal a činil všetky jeho prikázania, ktoré ti ja prikazujem dnes… všetky tieto požehnania prídu na teba a dostihnú ťa.“ (v.1–2) Izraelský národ by prosperoval a prekvital, ak by bol poslúchal Hospodina, čo nám pripomína, že aj my máme byť „ako poslušné deti, neprispôsobňujúc sa drievnejším v svojej nevedomosti žiadostiam“ (1.Pet. 1:14).

2) „VŠETKY TIETO KLIATBY“ (v.15–68)

Tieto kliatby sú dôsledkom neposlušnosti. „Ale stane sa ak by si nepočúval na hlas Hospodina, svojho Boha, tak, aby si ostríhal a činil všetky jeho prikázania a všetky jeho ustanovenia, ktoré ti ja prikazujem dnes, že prídu na teba všetky tieto kliatby a dostihnú ťa.“ (v.15) Toto jasné vyhlásenie je vo veršoch 45–48 ešte viac rozšírené. Táto časť Písma sa neanalyzuje ľahko a je možné ju považovať za obraz, na ktorom sa niektoré témy opakujú viackrát. Patria medzi nich napr.: nemoci, neúrody, útoky nepriateľov, i zajatie. Po pozornom prečítaní a hlbšom uvažovaní sa zdá, že ho môžeme rozdeliť nasledovne:

A) Rozsah kliatieb (v.15–48);

B) Intenzita – Prudkosť kliatob (v.49–68).

Prvú časť opisuje Boží súd nad Izraelom pred zajatím (v.16–35), a počas zajatia (v.36–44). Druhá časť názorne opisuje ťažké utrpenie Izraela, a to predovšetkým počas obliehania (v.49–57) a rozptýlenia (v.59–68). Hoci má C. H. Mackintosh nepochybne pravdu, keď poznamenáva, že táto kapitola sa týka dispenzácie a národa (Izraelského), čo je zrejmé predovšetkým z týchto veršov, musíme si všimnúť aj ponaučenia, ktoré z nich plynú pre nás. V tomto prípade sú slová listu Rimanom 15:4 viac platné, ako kdekoľvek inde.

A) Rozsah kliatieb, (v.15–48)

Táto časť začína 15. veršom, pokračuje 20. veršom, a končí vo veršoch 45–48, kde sú spomenuté príčiny tejto „kliatby“.

a) Kliatby pred zajatím (v.16–35)

Po všeobecnom úvode, v ktorom sú vymenované predchádzajúce požehnania v opačnom poradí (v.16–19), sú spomenuté kliatby, medzi ktoré patrí „zlorečenstvo, mrzutosť (čo je podľa Gesénia, rozruch alebo znepokojenie) a pokarhanie (tieto slová sa požívajú len na tomto mieste a všetky tri majú určitý člen)“ (v.20), súvisiace s nemocou, (v.21,22) a súvisiace so suchotou (v.22–24), za čím nasledoval zhubný účinok útoku nepriateľov (v.25–35). Inými slovami, život národa bude zničený zvonku (v.20–24), i zvnútra (v.25–35). Musíme si všimnúť niekoľko skutočností.

i) Celkový zvrat (v.16–19) Nemôžeme sa vyhnúť tomuto tvrdému ponaučeniu. Boh je úplne nekompromisný. „Požehnania“ z veršov 3–6 sú vlastne slovo za slovom spárované s „kliatbami“ na tomto mieste. Všetko je buď „biele“ alebo „čierne“. Medzi tým nie je nič. Toto nám pripomína, že Habakuk mal pravdu, keď hovoril: „Si prečistých očí, než aby si hľadel na zlé, a nemôžeš sa dívať na trápenie“ (Hab. 1:13).

Aj kráľ Saul na svoju vlastnú škodu zistil, že nejestvuje nič také, ako čiastočná poslušnosť (1.Sam 15:7–9,22–23). Tu sa učíme, že čiastočná poslušnosť nejestvuje ani v živote národa, a to je rovnako pravdivé v súvislosti s miestnym zborom. Zbory nemajú právo vybrať si, zvoliť si, keď ide o uplatňovanie Božieho Slova. Pavlovu poznámku je možné zovšeobecniť: „Ale ak sa niekto vidí byť škriepivým, my nemáme takú obyčaj ani zbory Božie“ (1.Kor. 11:16).

ii) Vnútorný rozpad (v.20–24) Nemoc medzi ľuďmi je sprevádzaná suchom v krajine. Nemôžeme nevidieť, že v tomto prípade nejde o „náhody osudu“ alebo „výčiny prírody“, ale Bohom spôsobené súdy: „Hospodin pošle na teba… Hospodin učiní to, aby sa ťa pridržal mor… Hospodin ťa bude byť suchotinami… Hospodin dá, aby dažďom tvojej zeme bol prach a popol“ (v.20–22,24). Musíme si tiež všimnúť ich neodvolateľnosť. Slovo „dokiaľ“ sa vyskytuje päťkrát: „dokiaľ“ nebudeš zahladený… „dokiaľ“ ťa nevyplieni… „dokiaľ“ nezahynieš… „dokiaľ“ nebudeš zahladený (v.20–22,24; Pozri tiež v.45,48,51,52). Boh je pevne rozhodnutý. Nikto ho nemôže prinútiť k zmene Jeho úmyslu. Nemocou zasiahnutý národ je pre nás vážnou výstrahou, že aj ohavné chovanie v zbore v Korinte vyvrcholilo nemocou a smrťou (1.Kor. 11:30). Bolo by veľmi nemúdre povedať, že sa to nedeje aj dnes. Musíme si všimnúť slová: „… dokiaľ skoro nezahynieš pre svoje zlé skutky, pretože si Ma opustil“ (v.20). Opustiť Božie Slovo znamená opustiť samotného Boha (porovnaj s Gal.1:6).

Za tuberkulózou (suchoty)… zimnicou (v 3. Moj. 26:16 preložené ako horúčka) horúčkou (spaľujúca horúčka; toto slovo sa používa len na tomto mieste: jasne hovorí znovu o horúčke), nasleduje „meč… odstreľovanie… pleseň“ s „prachom a popolom“ namiesto dažďa. Namiesto otvorenia „svojho výborného pokladu“ (nebies), „aby poskytol dážď svojím časom“ (v.12), zem sa stane nádobou prachu. Neposlušnosť môže premeniť naše životy a zbory na skutočnú púšť bez Božieho požehnania. Len „poslušné deti“ môžu čakať od Hospodina, že „zostúpi ako dážď na pokos a ako tichý dážď hojný, kropiaci zem“ (Žalm 72:6).

iii) Vonkajší útlak (v.25–35) Slovo „meča“ vo verši 22 pravdepodobne naznačuje to, čo má nasledovať. Mojžiša teraz čaká porážka, zajatie a deportácia rukou nepriateľa. „Hospodin dá to, aby si bol porazený pred svojimi nepriateľmi. Jednou cestou vyjdeš proti nemu, a siedmimi cestami budeš utekať pred ním a budeš sa poneverať po všetkých kráľovstvách zeme“ (v.25). Toto iste zažíval Izrael, napríklad v knihe Sudcov. Pre ich neposlušnosť „nemohli viac obstáť pred svojimi nepriateľmi“ (Sud. 2:14). Ten ľud, ktorý mal poraziť všetkých svojich nepriateľov do tej miery, aby utekali pred nimi „siedmimi cestami“ (v.7), opustil bojisko v zúfalom úteku. Je to úplný opak Ricpy, ktorá sa postarala o to, aby vtáci nesadali na telá jej zabitých synov (2.Sam. 21:10). Z tiel pobitých Izraelitov nebude nikto odháňať vtákov (v.26). Útočníkovi pomohla vnútorná slabosť národa, ktorý zasiahol egyptský vred „bolestnými opuchlinami na zadnom tele chrastami a svrabom“ spolu so „šialenstvom, slepotou a chvením srdca“ (v.27–28). Niet sa čo čudovať, že Mojžiš povedal: „Budeš hmatať o poludní, ako hmatá slepý v hustej tme, a nebudeš mať zdaru na svojich cestách, ale budeš vždy len utiskovaný a olupovaný po všetky dni, a nebude toho, kto by zachránil.“ (v.29).

Koľko miestnych zborov opustilo „staré cesty“ (Jer. 6:16) poslušnosti voči Božiemu Slovu a potáca sa v zmätku.

Hoci by sme sa z toho mohli naučiť ešte mnohému, je jasné, že nepriateľský výpad proti Božiemu ľudu je uľahčený ich vnútornou slabosťou. Koľko miestnych zborov opustilo „staré cesty“ (Jer. 6:16) poslušnosti voči Božiemu Slovu a potáca sa v zmätku, keď sa stretnú s morálnou nečistotou a zlým učením, alebo sa otočia a utečú pred hromadiacou svetáckosťou? Nie mnohí z dnešného Božieho ľudu môžu súhlasiť s desivým obrazom, ktorý Mojžiš predostrel vo

veršoch 30–33, a jeho dôsledkami: „A zošalieš od toho, čo budú vidieť tvoje oči, na čo sa budeš musieť dívať“ (v.34). Namáhavá práca a rokmi nahromadené duchovné bohatstvo sa môže tak ľahko stratiť! Zbory, ktoré prekvitali, pokiaľ ide o počet a duchovnú silu, dobili a premohli duchovní nepriatelia, viditeľní i neviditeľní. Ich cieľom je, podobne ako u zlodejov, „ukradnúť, zabiť a zahubiť“ (Jána 10:10). Mnohé oči sa s nádejou pozerajú na mladých („tvoji synovia a tvoje dcéry“), ktorí odišli (v.32). Pre chýbajúce zdravé a rast podporujúce Biblické učenie („úrodu tvojej zeme“) zostávajú mnohí z Božieho ľudu „utískaní a drtení“ (v.33). Nezachovanie „celej Božej rady“ môže priniesť iba horkú žatvu vzdialenia a slabosti. Slová: „… a tvoja ruka nebude mať sily“ (v.32) hovoria za všetko. Podľa Elicottových poznámok[1] to doslovne znamená: „nebudeš mať vystretú ruku k Bohu, ako Mojžiš v boji s Amalechom“. „A bolo, dokiaľ držal Mojžiš svoju ruku zdvihnutú, premáhal Izrael; ale keď spustil svoju ruku, premáhal Amalech.“ (2.Moj. 17:11). Toto nás vedie ku kliatbam v zajatí.

b) Kliatby v zajatí (v.36–44)

„Hospodin zavedie i teba i tvojho kráľa, ktorého ustanovíš nad sebou, k národu, ktorého si neznal ani ty ani tvoji otcovia, a tam budeš slúžiť iným bohom, drevu a kameňu.“ (v.36) Musíme si všimnúť:

i) Posmech (v.37) „A budeš na úžas, na príslovie a na rezavý posmech u všetkých národov, kam ťa zavedie Hospodin.“ (Porovnaj s 1. Kráľ. 9:7–9; Jer. 42:18; Ezech. 36:20–22). Nemôžeme prejsť pomimo živého kontrastu s 10. veršom. „A uvidia všetky národy zeme, že meno Hospodinovo je vzývané nad tebou, a budú sa ťa báť.“ Tu nie je otázne, či má dobré svedectvo od tých, ktorí sú vonku (1.Tim. 3:7). Zbor v Tesalonikách mal závideniahodné svedectvo nielen v Macedónsku a v Achaji, ale na „každom mieste sa rozniesla ich viera v Boha“ (1.Tes. 1:8–10). Keď stráca miestny zbor svoju dobrú povesť v spoločnosti, nie je to príliš vzdialené od katastrofy. Neurobme žiadnu chybu, ako sa to bežne stáva a môže sa stať aj dnes.

ii) Sklamanie (v.38–42) Ako na to Elicottov komentár správne poukazuje „z poradia v tejto časti by sa mohlo zdať, že práve tieto ťažkosti mali prísť na Izraela po jeho zajatí. Pravdepodobne nie je náhodou, že niečo podobné, ako sa stalo vo veršoch 38–40 sa nachádza aj v knihe proroka Haggea 1:6–11.“ Takýto záver nám môže potvrdiť aj to, keď si uvedomíme, že knihy prorokov Haggea a Ezdráša hovoria o udalostiach Božieho národa po jeho návrate zo zajatia a Judsko bolo iba malou provinciou pod správou Perzskej ríše. Podobný oddiel sa nachádza aj v knihe proroka Izaiáša 5:10. Zo všetkých týchto častí Písma plynie jasné ponaučenie: bez jednoduchej poslušnosti voči Božiemu Slovu nemôže mať človek pocit duchovného uspokojenia, naplnenia alebo radosti. K tomu je potrebné dodať, že Haggeus 1:9 oznamuje aj príčinu tohto sklamania a úzkosti: „Hľadíte po mnohu, a hľa, je málo, a keď to vnesiete do domu, ja to rozfúknem. Prečo? Hovorí Hospodin Zástupov. Pre svoj dom, že je pustý, a vy každý bežíte do svojho domu.“

iii) Nadvláda (v.43–44) „Pohostín, ktorý bude v tvojom strede, bude vystupovať nad teba vždy vyššie a vyššie, a ty budeš zostupovať nižšie a nižšie. On ti bude požičiavať, a ty mu nebudeš požičiavať. On bude hlavou a ty budeš chvostom.“ Toto úplne prevracia to šťastné postavenie, ktoré opisujú verše 12 a 13. A nie je k tomu potrebný ďalší komentár, okrem toho, že je rovnako tragické, keď miestny zbor žiada a očakáva pomoc od sveta, a stáva sa predmetom ľudskej múdrosti a svetských spôsobov. Neposlušnosť znamená, že svet sa bude snažiť prevziať správu nad zborom.

Záverečné ponaučenie je vyslovené neomylným jazykom (v.45–48): „A všetky tieto kliatby prídu na teba a budú ťa prenasledovať a stíhať ťa, dokiaľ nebudeš zahladený; pretože si nepočúval na hlas, Hospodina, svojho Boha tak, aby si bol ostríhal jeho prikázania a jeho ustanovenia,

1 *Charles John Elicott, Elicott's Bible Commentary*

ktoré ti prikázal; a budú na tebe na znamenie a na zázrak i na tvojom semene až na veky.“ Stojí za to poukázať aj na to, že Elicottov komentár k tomu poznamenáva, že „zahladený“ neznamená „vyhubený“. Koreň tohto slova je úzko spojený so slovom „udrieť“ a zdá sa, že jeho význam je skôr „zraziť (na kolená)“, „(bolestivo) zasiahnuť“. To, čo nasleduje za tým, si musíme veľmi pozorne všimnúť. V tomto prípade nešlo iba o nedostatočnú poslušnosť voči Božiemu Slovu, ale úplnú absenciu toho správneho druhu poslušnosti: „Preto, že si neslúžil Hospodinovi, svojmu Bohu, s radosťou a ochotou srdca majúc všetkého množstvo. A preto budeš slúžiť svojim nepriateľom, tomu, ktorého pošle na teba Hospodin, o hlade a o smäde, v nahote a v nedostatku všetkého potrebného a vzloží železné jarmo na tvoju šiju, a to tak, dokiaľ ťa nezahladí.“ To má jasný význam: poslušnosť voči Božiemu Slovu je viac ako len pocit povinnosti: obsahuje v sebe aj vernosť. Bohabojný človek nachádza „záľubu v zákone Hospodinovom; a o Jeho zákone rozmýšľa dňom i nocou“ (Žalm 1:2). Ten najbohabojnejší Človek zo všetkých povedal: „Činiť tvoju vôľu, môj Bože, si želám, a tvoj zákon je v mojich vnútornostiach.“ (Žalm 40:9). Ako jednotliví veriaci, i ako spoločenstvo Pánovho ľudu, by sme mali „činiť vôľu Božiu z duše“ (Efež. 6:6). Poslušnosť voči Božiemu Slovu, ktorá nie je nič viac, iba povinnosťou, sa rýchlo obnosí a stane nepresvedčivou.

STÁDO BOŽIE (1. Pet. 5:2)

John Grant

V Evanjeliách je zaznamenané, že Pán poveril Petra dvomi úlohami. Prvú z nich mu udelil pri Galilejskom mori, keď hovoril Petrovi a jeho bratovi Andrejovi: „Učiním vás rybármi ľudí“ (Mar. 1:17), a druhú vtedy, keď bol Pán Ježiš pri Tiberiadskom mori a prikázal Petrovi: „Pas moje jahniatka“ a „Pas moje ovečky.“ (Jána 21:15–17). Jeho úlohou teda nebude len práca evanjelistu, ale aj to, aby bol duchovným pastierom, ktorý by pásol a staral sa o „stádo Božie.“ (1.Pet. 5:2)

Dnes zbory potrebujú dospelých duchovných vodcov. Potrebujú bohabojných ľudí, ktorí skúmajú Božie Slovo a akceptovaných svätými ako takí, ktorí majú dobrý charakter a starostlivé srdce. Táto práca stojí veľa úsilia a tí, ktorí ju konajú, musia byť pripravení na časy „pokojnej plavby“, ale aj na „búrky“. Dnes musia čeliť vodcovia mnohým výzvam z rôznych oblastí života a často nie sú dostatočne schopní niesť zodpovednosť za to, čo im bolo zverené. Zbory musia viesť a usmerňovať tí, ktorí sú overení a dokázaní pre túto prácu.

Je potrebné si všimnúť, že tí traja ľudia, ktorí mali vykonať veľké veci pre Boha, sa naučili ako pásť stádočko ešte predtým, ako zaujali miesta vodcov. Prvým z nich bol Jozef, ktorý už ako 17–ročný „pásol stádo so svojimi bratmi“ (1.Moj. 37:2). Vidíme, že sa od mladosti učil „pásť stádo“. Je povzbudzujúce vidieť mladých bratov, ktorí prejavujú záujem o Božie Slovo a venujú sa čítaniu, študovaniu a uplatňovaniu Božieho Slova. Iba tak, keď to budú robiť, poznajú tie duchovné dary, ktoré dostali. Pasenie „stáda“ nie je ohraničené len na tých, ktorí môžu verejne učiť. Aj iní, ktorí sa venujú štúdiu Písma, aby ho dobre poznali, sú schopní učiť, pomôcť a povzbudzovať svätých na základe ich vlastného osobného vzťahu človeka k človekovi. Svätí, ktorí nie sú kŕmení a zaopatrení, sú v nebezpečenstve, že sa stanú duchovne slabými.

Keď Mojžiš opustil Egypt a ušiel do Madianska, prevzal

zodpovednosť za stádo svojho svokra Jetra. „strážil stádo… a zahnal pozvoľna stádo až za púšť.“ (2.Moj. 3:1) Všimnime si, akú vzdialenosť bol pripravený prejsť, aby bolo stádo zdravé – „až za púšť“. Dokázal sa ako spoľahlivý, lebo opustil Egypt už pred 40 rokmi a jeho starostlivosť o stádo sa nezhoršila. Práve takých dozorcov potrebujeme. Aby vytrvali v práci celé roky, boli duchovne rozumnými, vedeli rozoznať zdravé prostredie pre zbor a poznali, čomu sa treba vyhýbať; to sú znaky pravého pastiera.

Predtým, ako Dávid zvíťazil nad Goliášom, mal rozhovor so Saulom. Keď hovorí o svojej schopnosti ochrániť svoje ovce pred nebezpečenstvom, vraví: „… keď prišiel lev alebo medveď a niesol preč nejaké dobytča… vyšiel som za ním a bil som ho a tak som vytrhol z jeho tlamy.“ Potom pokračuje a hovorí, že zabil aj leva alebo medveďa (1.Sam. 17:34–36). Tento pastier bol schopný dobre strážiť stádo. V našej dobe mnohí kážu falošné evanjelium a hlásajú falošné učenie. Aj také myšlienky a názory, ktoré sú v rozpore s Písmom, môžu zaujať mysle nevyučených veriacich. Pastieri musia byť schopní rozoznať, čo pochádza od nepriateľa diabla a postarať sa o to, aby tomu zabránili.

Peter starostlivo poukazuje na to, že tí, ktorí konajú túto životne dôležitú prácu, ju musia konať „nie z prinútenia, ale dobrovoľne, radi, ani nie pre mrzký zisk, ale ochotne“ (1.Pet. 5:2). Nie je to zodpovednosť, do ktorej treba niekoho nútiť, ani nesmie mať pochybné pohnútky. Svedectvo zborov je v dnešnej dobe ohrozené. Dozorcom zborov je určená jasná výzva, aby pokračovali v plnení úlohy prostredníctvom zdravej kázne evanjelia a biblického vedenia zborov, aby sa o nich mohlo povedať, že pásli stádo, viedli ho a chránili pred útokmi nepriateľa.

„Lebo nech nikto z vás netrpí ako vrah alebo zlodej alebo ako taký, ktorý robí zlé, alebo ako všetečník.“ (1.Petra 4:11)

Ak plávam na tom mieste, kde žijú aligátory a utrpím zranenia, netrpím ako veriaci, ale ako blázon! Ak sa pošmyknem na ľade a zlomím si nohu, netrpím ako veriaci, ani ako blázon; trpím ako obeť. Peter na tomto mieste hovorí o štyroch ďalších prípadoch ľudí, pri ktorých sa ich utrpenie nikdy nemôže vyrovnať svätému utrpeniu. Ide predovšetkým o vraha, ktorý kradne ľudské životy: zlodeja, ktorý kradne veci iných ľudí; potom toho, kto robí zlé a okráda ľudí o pokoj a nakoniec aj o všetečníka, ktorý okráda ľudí o súkromie. Ak ma považujú za zodpovedného za niektorú z týchto vecí, trpím ako hriešnik. Je to veľká hanba, ak trpím za tieto veci; ale nie je hanbou, ak trpím pre Krista (v.16).

LÁSKA JE Z BOHA

C. Jones, Cardiff

Láska

Adam bol stvorený na obraz Boží (1.Moj. 1:27) a bol stvorený tak, aby bol schopný milovať a chcel byť milovaný. Ľudská láska v celej jej kráse je veľmi zvláštna vec. Láska k iným ovládala, riadila a motivovala niektoré životy natoľko, že boli ochotní priniesť ohromné obete času, energie a prostriedkov pre tú lásku. Pán Ježiš Kristus povedal: „Nad to väčšej lásky nemá nikto, než aby niekto položil svoj život za svojich priateľov." (Jána 15:13). Na ľudskej úrovni vznikne láska na základe istej vlastnosti, alebo hodnoty milovanej osoby. Ľudská láska nemusí nevyhnutne byť trvalou a nezmeniteľnou. Na rozdiel od nezmeniteľnej Božej lásky, sa ľudská láska mení, keď sa zmení predmet tejto lásky.

Boh je Láska

V 1.Jána 4:8 a 16 je možné čítať, že „Boh je láska". Toto by na prvý pohľad mohla byť definícia Boha. Je to však výraz, ktorý opisuje Božiu prirodzenosť. Božia láska k nám nie je vypôsobená nejakou našou vlastnosťou alebo hodnotou – zdroj a príčina Božej lásky je v Ňom samotnom. On miluje preto, že je láska. Boh je svätý (3.Moj. 19:2), a predsa napriek skutočnosti, že sme „všetci zhrešili" (Rim. 3:23), On nás miluje Božou nezmeniteľnou láskou. Miloval nás nekonečnou láskou „aj keď sme boli mŕtvi v previneniach" (Efež. 2:4–5), a „Boh tak dokazuje svoju lásku naproti nám, že keď sme my boli ešte hriešnikmi, Kristus zomrel za nás" (Rim. 5:8). My sme Boha nemilovali, ale v tom krásnom verši v 1.Jána 4 nám hovorí: „V tomto je láska: nie žeby sme my boli milovali Boha, ale že On miloval nás a poslal svojho Syna ako zmierenie za naše hriechy." (4:10).

Božie myšlienky nie sú ako naše myšlienky a Jeho cesty nie sú našimi cestami (Iza. 55:8). Večný Boh je nekonečný v každom aspekte jeho bytosti. Jeho láska je nekonečná a večná. Pavel, rovnako ako každý iný veriaci, mohol povedať: „Syn Boží… ktorý si ma zamiloval a vydal sám seba za mňa." (Gal. 2:20). Lásku Boha Otca a Pána Ježiša Krista môžeme našimi obmedzenými mysľami oceniť a pochopiť iba vo veľmi ohraničenom rozsahu: „… a poznať lásku Kristovu, ktorá prevyšuje rozum." (Efež. 3:19). Jeden z dôsledkov milovania niekoho je to, že chceme obdarovať toho, koho milujeme, a Boh „tak miloval svet, že svojho jednorodeného Syna dal, aby nikto, kto verí v neho, nezahynul, ale mal večný život." (Jána 3:16). Pán Ježiš Kristus prišiel na svet, aby spasil hriešnikov (1.Tim. 1:15; Luk. 19:10). Boh dal Svojho jednorodeného, večného a milovaného Syna, a „dar Boží je večný život skrze Ježiša Krista nášho Pána." (Rim. 6:23).

Pán Ježiš Kristus „miloval cirkev a vydal sám seba za ňu." (Efež. 5:25). To je pravda, ale Pán v prvom rade trpel, krvácal a zomrel, aby oslávil Boha, Svojho Otca. On trpel v záhrade Getsémane počas agónie očakávania a vedel, že čoskoro podstúpi neznesiteľné telesné muky. A ešte omnoho viac. Ten, ktorý nepoznal hriechu, bude učinený hriechom za nás, „aby sme my boli spravodlivosťou Božou v ňom." (2.Kor. 5:21). Pán vedel, že keď bude visieť na kríži, bude trpieť, krvácať a zomierať, ako obeť za hriech celého sveta (Jána 1:29; 1.Jána 2:2), vedel, že ho Boh opustí (Žalm 22:1; Mat .27:46). Pán bol opustený, aby sme nemuseli byť opustení my (Žid. 13:5). Počas jeho zápasu v Getsémanskej záhrade sa modlil: „Tebe je všetko možné, odnes odo mňa

Na rozdiel od nezmeniteľnej Božej lásky, sa ľudská láska mení, keď sa zmení predmet tejto lásky.

tento kalich! Ale však nie to, čo ja chcem, ale čo ty.“ (Mar.14:36). Pán vždy robil to, čo sa ľúbilo jeho Otcovi a bolo na jeho slávu (Jána 8:29). On povedal: „A čo mám povedať: Otče vyprosti ma z tejto hodiny? Ale veď preto som prišiel k tejto hodine.“ (Jána 12:27–28). On poslúchal svojho Otca a oslávil ho napriek cene, ktorú za to musel zaplatiť, a mohol povedať: „Ja som ťa oslávil na zemi: dielo som dokonal, ktoré si mi dal, aby som vykonal.“ (Jána 17:4). Pri odchode z vrchnej dvorany Pán povedal Svojim učeníkom: „ale aby svet poznal, že milujem Otca, a že ako mi prikázal Otec, tak činím. Vstaňte, poďme odtiaľto.“ (Jána 14:31). Láska Otca k Synovi a láska Syna k Otcovi je večná. Pán si vždy uvedomoval Otcovu lásku k Nemu i Otcovu záľubu v Ňom (Prísl. 8:30; Mat. 3:17; 17:5). Pán povedal: „Preto ma miluje Otec, že ja kladiem svoju dušu, aby som ju zase vzal.“ (Jána 10:17). Keď Judáš odišiel z vrchnej dvorany, „Ježiš povedal: Teraz je oslávený Syn človeka, a Boh je oslávený v ňom,“ (Jána 13:31).

Obeť Pána Ježiša Krista nás vedie k rozmýšľaniu o zápalnej obeti. Táto obeť nebola povinná. Prinášali ju dobrovoľne tí, ktorí boli požehnaní od Boha a mali s Ním zmluvný vzťah. Účelom tejto obete bolo, aby v nej mal Boh záľubu. Zobrazuje Pána ako oddaného a úplne sa podriaďujúceho, v láske, oddanosti a v poslušnosti Božej vôli, vôli Jeho Otca, i to, že Ho oslávil. Pán dobrovoľne a úplne obetoval sám Seba Bohu. Oslávil Ho a dokázal Svoju lásku k Nemu vo Svojom živote, utrpení, krvácaní i umieraní. Len Boh môže úplne oceniť a ohodnotiť význam obete Pána Ježiša Krista na kríži.

Božia večná, nezmeniteľná láska je vždy veľkou podnecujúcou mocou, ktorá stojí za všetkými Jeho plánmi a skutkami. „Láska je z Boha“ (1.Jána 4:7), a majú sa ňou vyznačovať všetci veriaci, ktorí sú Božími deťmi (1.Jána 4:11). Láska patrí medzi ovocie Svätého Ducha (Gal. 5:22–23). Božia vôľa je, aby sme milovali jeden druhého (1.Tes. 4:9). Máme milovať vrúcne (1.Pet. 1:22), bez pokrytectva (Rim. 12:9) a nesebecky (1.Kor. 13:5). Nám je adresovaný príkaz milovať Boha a jeden druhého (Mar. 12:30–31; Jána 15:17). Pán povedal: „Ak ma milujete, ostríhajte moje prikázania“ (Jána 14:15), a „Nové prikázanie vám dávam, aby ste sa milovali navzájom; tak ako som vás miloval, aby ste sa tak aj vy milovali navzájom.“ (Jána 13:34–35). Pravosť tejto lásky sa nakoniec dokazuje skutkami (1.Jána 3:16–18). Pán Ježiš Kristus, ako trpiaci služobník dokázal svoje lásku k svojmu Otcovi a k nám tým, že konal vôľu Svojho Otca a oslávil Ho. On bol „poslušný až po smrť, a to po smrť kríža.“ (Fil. 2:8).

„Studená voda čerstvá na vyprahnutú dušu a dobrá zvesť z ďalekej zeme.“
(Príslovie 25:25)

25. februára 2010 vložil jeden veriaci človek biblický text a malú poznámku do fľaše, a hodil ju do nepokojných vĺn mora na Bahamských ostrovoch. Približne po 18 mesiacoch a po 6200km plavby, vyplavilo more túto fľašu na pobreží Španielska. Skôr ako si táto dobrá zvesť našla svoj cieľ na cudzom pobreží, odišiel tento človek k Pánovi. Aké radostné zvesti posielame my počas našich životov? Slovo, ktoré povieme niekomu stratenému dnes, mu môže pomôcť a priviesť ho ku Kristovi niekedy v budúcnosti. Leták, ktorý niekomu darujeme s modlitbou, môže priniesť žatvu niekde ďaleko. Rozsievajme pravdu vo viere, a sledujme, ako Pán žehná Svoje Slovo.

ODPUSTENIE

John Meekin

Medzi jednu zo základných právd o spasení, ktoré spôsobila smrť Pána Ježiša a ktorá prináša najväčšie potešenie, patrí aj tá o odpustení. Dávid to vyznáva, keď píše: „Blahoslavený je ten, komu je odpustené prestúpenie, ktorého hriech je prikrytý.“ (Žalm 32:1). Slovo „blahoslavený“ je v tejto súvislosti možné preložiť ako šťastie, alebo úľava, keď človek vie, že mu je hriech odpustený. Pavel cituje túto časť v Rim. 4:7, keď opisuje Božie požehnanie, ktoré dostali všetci a prijímajú ho na základe viery. V Starom Zákone je myšlienka o odpustení vyjadrená najmä tromi slovami, ktoré majú hebrejský pôvod. V Novom Zákone sa používajú dve hlavné grécke slovesá v tvare podstatného mena, aby nám popísali učenie o odpustení. V Starom Zákone sa používa slovo „omilostenie, prepáčenie“, ale v Novom Zákone sa nikde nepoužívajú. V Novom Zákone sa používa slovo „odpustenie“, ktoré zdôrazňuje vyslobodenie spod odsúdenia za hriech. Slovo oslobodenie sa používa v oboch Zákonoch.

Významom Božieho odpustenia je prepustenie, odloženie nabok, alebo dať možnosť odísť. Je to odstránenie hriechu a jeho odsúdenia z priestupníka, alebo priestupníkov tým, že je potrestaný spravodlivým Božím súdom na Bohom poskytnutom zástupcovi. L. S. Chafer k tomu poznamenal: „Božie odpustenie sa nikdy neuplatňuje na priestupníka ako čin zhovievavosti, ani trest nie je iba zabudnutý. Boh je nekonečne svätý a vykonáva Svoju vládu, založenú na neochvejnej spravodlivosti, preto nemôže brať hriech naľahko. Božie odpustenie sa preto uplatňuje iba vtedy, keď je naplnená aj tá posledná požiadavka, alebo trest proti priestupníkovi.“ Princíp zo Židom 9:22 je platný – „a bez vyliatia krvi nedeje sa odpustenia“.

Odpustenie teda dáva Boh hriešnikovi (Luk. 7:48), hrešiacemu kresťanovi (1.Jána 1:9) a Izraelskému národu (4.Moj. 14:11–20). Boh očakáva od tých, ktorí odpustenie dostali, že budú aj oni odpúšťať tým, ktorí sa voči nim previnili (Mat. 18:28).

Odpúšťajúci Boh

Zákonníci v dome v Kafarnaume vzniesli otázku: „Čo tento tak hovorí? Rúha sa. Kto môže odpúšťať hriechy okrem jedného Boha?“ (Mar. 2:7). Ako bolo už mnohokrát povedané, nevedeli kto uprostred nich stojí. Kristus uzdravením porazeného muža potvrdil kto je a zjavil im, že má všetku moc vteleného Boha (Mar. 2:10). Iba jediný Boh má právo odpúšťať hriechy. Písmo nám stále svedčí o Bohu, ktorý má záľubu v odpúšťaní (2.Moj. 34:6–7; Žalm 103:12). Jedno z najdojímavejších miest Písma sa nachádza v knihe proroka Nehemiáša, a jeho doslovný preklad z Hebrejčiny znie: „Ale Ty si Boh odpúšťania!“ (9:17). Odpustenie je možné iba preto, že Boh je Bohom milosti a odpúšťania.

Základ pre odpúšťanie

Odpustenie sa v Písme priamo s krížom nespája často. Sú však niektoré také miesta. „V ktorom máme vykúpenie skrze jeho krv, odpustenie hriechov, podľa bohatstva jeho milosti.“ (Efež. 1:7) Vo vrchnej dvorane, kde Pán ustanovil pamätnú večeru, povedal: „Lebo toto je moja tej novej zmluvy krv, ktorá sa vylieva za mnohých na odpustenie hriechov.“ (Mat. 26:28). V Novom Zákone je odpustenie skôr spojené so samotným Kristom. „Toho Boh povýšil,… aby dal Izraelovi pokánie a odpustenie hriechov.“ (Skut. 5:31) „Skrze Toho sa vám zvestuje odpustenie hriechov.“ (Skut. 13:38). Toto, spolu s oddielmi, ako sú Efež. 4:32, spája odpustenie s vyvýšeným Spasiteľom, naším Pánom Ježišom Kristom. Kristovo dielo nikdy nemôže

byť oddelené od Jeho osoby; odpustenie prichádza skrze všetko to, čím On je a skrze všetko to, čo uskutočnil na kríži.

Dar odpustenia

Keďže je odpustenie hriechov založené na dokonalom uspokojení, ktoré smrť Krista priniesla Bohu, možno ho dosiahnuť iba na základe pokánia z hriechov a prijatia Krista vierou. Ján Krstiteľ, samotný Kristus, Peter a Pavel – všetci kázali pokánie. Pavel zdôrazňuje, že on kázal ako Židom, tak aj pohanom „o pokání k Bohu a o viere v nášho Pána Ježiša Krista“ (Skut. 20:21). Pokánie a viera nie sú zásluhami, na základe ktorých získavame odpustenie, ale sú to prostriedky, ktorými dostávame Boží dar (Efež. 2:8–9). Toto odpustenie sa káže v Kristovom mene (Skut. 13:38), získala ho Jeho krv (Efež. 1:7) a dosahujeme ho skrze vieru (Skut. 10:43).

Odpustenie je možné iba preto, že Boh je Bohom milosti a odpúšťania.

Veľkosť odpustenia

Hoci Nový Zákon opisuje veci, ktoré súvisia so spasením, je mimo rámca tohto článku pokúšať sa ich úplne vymenovať. Toto odpustenie je však také veľké, že má vplyv na všetky hriechy – minulé, prítomné a budúce. Pavel nám pripomína, že nám Boh odpustil všetky hriechy (Kol. 2:13). Tom Bentley[1] hovorieval, že Boh položil naše hriechy mimo dosahu Svojho zraku (Iza. 38:17), mimo dosahu (Mich. 7:19), mimo mysle (Jer. 31:34) a mimo jestvovania (Kol. 2:13–14). Akého Boha máme!

Evanjelium odpustenia

Je zaujímavé všimnúť si, že Lukáš začína i končí svoje Evanjelium tým, že spomína odpustenie. „Dať jeho ľudu známosť spasenia, záležajúceho v odpustení ich hriechov.“ (Luk. 1:77) Zaznamenáva Kristove slová, ktorými vysiela svojich učeníkov: „… a musí byť kázané v jeho mene pokánie a odpustenie hriechov medzi všetkými národmi počnúc od Jeruzalema.“ (Luk. 24:47). Žiadny článok o odpustení hriechov by nebol úplný bez toho, ak by nepripomenul našim srdciam, že toto je ešte stále aj našou povinnosťou. Máme zvesť, ktorú je potrebné zaniesť naším priateľom a susedom, pretože zaručuje odpustenie každého hriechu, ak učinia pokánie a uveria Spasiteľovi. Toto by nás malo ešte viac motivovať doručiť túto slávnu zvesť čo najväčšiemu počtu ľudí.

1 *Tom Bentley – známy biblický kazateľ*

Tento predmet by nám mal pôsobiť radosť; našou reakciou na to, že máme odpustené hriechy, by mala byť láska naproti Nemu (Luk. 7:47). Dôkaz toho by mal byť vidieť v našich životoch. Budem ešte raz citovať Pavla: „… ale si buďte navzájom naproti sebe dobrotiví, ľútostiví, odpúšťajúci si, ako aj Boh v Kristu odpustil vám.“ (Efež. 4:32).

„Ten, kto mňa nenávidí, nenávidí aj môjho Otca.“ (Jána 15:23)

Niektoré náboženstvá uctievajú Ježiša len ako človeka, alebo menšieho boha, ale neuctievajú Ho ako rovného Otcovi. Iní Ho zase otvorene odmietajú ako zvodcu a čarodejníka, hoci zároveň v tom istom čase potvrdzujú svoju domnelú vieru v Boha. Tento verš jasne potvrdzuje, že vzťah človeka k Synovi je odrazom jeho vzťahu k Otcovi. Ak miluje Syna, Otec ho príjme za Svoje vlastníctvo. Ak nenávidí Krista, Jeho Otec ho zavrhne. Klaniate sa pravému Bohu, ktorý jestvuje ako Otec, Syn, a Svätý Duch?

LEVITSKÉ OBETE (3)

Tom Wilson, Škótsko

OBETE SLADKEJ VÔNE – ZÁPALNÁ OBEŤ

(Pred uvažovaním o tomto predmete si prečítajte 3.Moj. 1)

Všetky tri obete v 1:1–3:17 – zápalná, obilná i pokojná obeť – vydávali „upokojujúcu vôňu Hospodinovi“. V Septuaginte[1] je zápalná obeť preložená gréckym slovom „holocaust“, pretože celá zhorela na oltári; jej vôňa bola určená výhradne Bohu. Žiadna časť tejto obete nemala slúžiť potrebám človeka; mala vstúpiť výhradne iba pre Božie uspokojenie ako Bohu príjemná vôňa. Na konci z nej zostal iba popol.

V 5.Mojžišovej 33:10 a v Žalme 51:18 môžeme nájsť dva na prvý pohľad podobné výrazy „zápalná obeť“ a „zápalná obeť dokonalá“. Prvý z nich sa používa na označenie zápalnej obete v 3.Moj. 1, i na ktoromkoľvek inom mieste. Ten druhý pravdepodobne opisuje tú obeť, ktorú pohltil oheň a zostal po nej len popol. Zápalná obeť bola určená výhradne k Božej záľube. Tí Židia, ktorí o tom viac premýšľali, mohli prísť k záveru, že táto obeť je práve preto taká mimoriadne dôležitá a vzácna, lebo si ju Boh oddelil iba pre seba, a preto je aj medený oltár oltárom zápalnej obete. Niet sa teda čo čudovať, že na zozname piatich základných obetí je zápalná obeť umiestnená na najvyššom mieste.

Na zozname piatich základných obetí je zápalná obeť umiestnená na najvyššom mieste.

Veriaci človek si pri čítaní 3.Moj. 1 môže spomenúť na toho Muža, ktorý žil Svoj život iba pre Boha, aby mohla Jeho milosť voľne plynúť k ľudstvu, ktoré ju nevyhnutne potrebovalo. Smrť, ktorú okúsil, ju nemohla zastaviť, a tak priniesla večné požehnanie nespočetným miliónom ľudí; táto smrť je charakteristická tým, že pre Boha je „príjemnou vôňou upokojujúcou“ (1.Moj. 8:21).

Izrael poznal viac ako ktorýkoľvek iný národ cenu poslušnosti voči 613 nariadeniam zákona, ktoré sa zaviazal dodržiavať. Už v Egypte vedel, že príkazy, ktoré sa týkali Pesachu, nie sú iba nepovinné, ak sa má vyhnúť súdu, určenému egyptským pokoleniam. A týkalo sa to rovnako paláca, ako i najchudobnejšieho domu „dievky, ktorá sedí za žarnovom“ (2.Moj. 11:5). Mal sa tiež naučiť, že veľký deň národného očisťovania je večným príkazom pre tento národ, kedy majú byť ich hriechy odčinené. Keď však počuli slová, ktoré sa týkali týchto troch obetí s upokojujúcou vôňou, hovoril Hospodin jednotlivcom o možnosti priniesť dobrovoľnú obeť: „Keď bude niekto z vás obetovať…“ (1:2); „Keby obetoval niektorý človek…“ (2:1).

Obidva verše obsahujú aj pokyny, ktoré sa týkajú iných druhov obetí. Iné dobrovoľné obete sa spomínajú v 3.Moj. 22:18,21,23; 4.Moj. 15:3. Izrael sa mal naučiť, že Boh si cení dary ochotného srdca.

Cieľom každého obetujúceho, bez ohľadu na to akú obeť priniesol, je jej prijatie a zmierenie. Už sa viac nespomína skutok hriechu, ale dôraz sa kladie na jeho pôvod v hriešnej prirodzenosti obetujúceho, pre ktorý je nevyhnutne potrebná smrť a preliatie krvi. V dobe, keď žil Mojžiš, mohlo byť ťažké pochopiť pravý význam zápalnej obete. Vo dňoch Nového Zákona by však malo každé Božie dieťa pochopiť, že dielo Pána

1 Septuaginta – je grécky preklad Starého zákona z hebrejčiny. Vznikol medzi 3. a 1. storočím pred Kristom v prostredí helénskej židovskej diaspóry. Používala ho vznikajúca kresťanská cirkev. Vznikol podľa legendy na ostrove Faros pri Alexandrii, kde ho napísalo 70/72 židovských učencov za 72 dní (odtiaľ názov Septuaginta).

Ježiša, ktorý bol Bohu verný v živote i smrti, mu zabezpečilo prijatie u Boha a uspokojilo Božie požiadavky. Boh v čase oboch zmlúv našiel a ešte stále nachádza záľubu v tých, ktorých označuje ako „svätých… slávnych“, v ktorých má všetku svoju záľubu (Žalm 16:3).

Keď Noe obetoval zápalné obete, je zrejmé, že ich vybral iba z čistých zvierat a z čistého vtáctva (1.Moj. 8:20). Záznam tejto udalosti v 1.Moj. však neobsahuje popis toho, ako Noe poznal rozdiel medzi čistými a nečistými. Musel ich však rozdeliť už pred potopou, pretože čistých zvierat mal vziať do korábu sedem a nie iba pár (1.Moj. 7:11). Požiadavky, ktoré prišli neskôr, vyžadovali, aby sa zvieratá vyberali zo stáda, z drobného dobytka. Tak bol ich výber ohraničený na býčkov, voly, ovce a kozy. No nestačilo, aby bolo obetované zviera len v súlade s požiadavkami zákona ohľadne pokrmov; Izraeliti mohli jesť jeleniu zver, divé kozy i divý hovädzí dobytok, ale žiadne z týchto zvierat nemohli položiť na oltár (5.Moj. 14:4–5). Ovce sa tak stali najčastejším predmetom zápalnej obete. Možno aj to je príčinou, prečo sa jedna z brán Jeruzalema nazýva Ovčia brána. Ak prinášali obeť z vtáctva, muselo ísť o hrdličku alebo mladého holuba. Opäť sa predpokladalo, že obetujúci bude schopný vybrať takú obeť, ktorá bude „bez vady“ (1:3,10; 3:2,6; 4:3,23,28,32; 5:15,18; 6:6). Významom tých slov je predovšetkým to, že si nemohol dovoliť priniesť zviera s poškodeným okom alebo nohou; slepé a krívajúce zvieratko nemalo na oltári miesto (Mal. 1:8,13). Táto požiadavka sa jasne opakuje: „a len bezvadné bude príjemné… nebude na ňom nijakej vady“ (3.Moj. 22:21). V čase Nového Zákona môže aj to najmladšie Božie dieťa povedať o svojom Spasiteľovi:

Nebolo iného, dostatočne dobrého

Vyniesť naše hriechy.

Hoci mohol obetujúci do určitej miery rozumieť tomu, aké zvieratá boli vhodné na oltár, podrobnejšie príkazy ohľadne toho, čo s nimi má vykonať, sa nachádzajú v 4. a 5. verši. Vo veršoch 1:4–9 je podrobnejšie vymedzených desať úkonov, pričom sedem z nich sa týka priamo obetovania; podobne aj verše 3:1–17 obsahujú príkazy na takej úrovni, ako je to potrebné. Úloha obetujúceho i kňaza je jasne opísaná: ako príklad je možné uviesť to, že obetujúci privedie zviera, zabije ho, stiahne z kože a rozdelí obeť na kusy; kňaz sa potom zaoberá jej krvou a oltárom. Aj pokiaľ ide o činnosť pri obetovaní, nachádzame tu presný popis: obetujúci so svojou obeťou napríklad pristúpi k „dverám stánu zhromaždenia“ a zabije ju na severnej strane medeného oltára. Nespomína sa tu však presné miesto zabitia zvieraťa, jeho rozsekania na kusy, ani to, kde umyli jeho nohy. Podrobnosti, ktoré súvisia s obetovaním vtákov, sú rovnako presné. Je zrejmé, že to pokolenie, ktorému Mojžiš odovzdal tieto prikázania, už pred krátkou dobou videlo obetovanie obetí, keď ustanovil Árona a jeho synov za kňazov (2.Moj. 29). Slová 1.–7. kapitoly 3.Moj. sú potrebné pre nasledujúce pokolenia, rovnako ako použil Svätý Duch svätých mužov po obetovaní Krista na to, aby zaznamenali učenie o Kristovej smrti. Na jeho základe môžu odvtedy svätí z každého pokolenia poznať jej význam a dôsledky.

Ako zápalná obeť mal byť obetovaný samec, už či z hovädzieho alebo z drobného dobytka. To, že knieža malo priniesť ako obeť samca a človek z ľudu samicu, keď zhrešili, naznačovalo, že samci mali väčšiu cenu (4:22–31). Boh si žiadal to najlepšie, v tomto prípade však bol kritériom faktor moci. Pre zápalnú obeť mohli vybrať potrebné zviera spomedzi hovädzieho dobytka alebo z drobného stáda – do úvahy teda prichádzal býček, vôl, baran alebo koza. Zatiaľ čo pôvod a podmienky života divých zvierat nebolo možné poznať, tieto kľúčové faktory boli známe v prípade domácich zvierat tým, ktorí sa o ne starali. Dokonalosť Krista je dobre dokumentovaná, aby mala každá hľadajúca duša istotu v tom, že je hodný byť takou obeťou, ktorá nespôsobí Bohu žiadne pohanenie (Žid. 9:14).

Izraeliti si tiež mohli všimnúť, že Boh prikázal Abrahámovi obetovať rovnaké tri druhy obetí

vtedy, keď s ním uzavrel zmluvu (1.Moj. 15:9). Najväčšie zviera spomedzi hovädzieho dobytka je býček, a toho mohol priniesť bohatý človek. Z drobného stáda bol mladý baran dostupný väčšine ľudí z Izraela. Tí chudobní mohli priniesť vtáka, ktorý zas bol im ľahko prístupný. Zákon v tomto prípade dal možnosť každému ochotnému srdcu vyjaviť sa Hospodinovi, ale tieto tri obete nám spoločne predkladajú obraz Kristovej „raz prinesenej obete", neporovnateľne lepšej a dokonalejšej, ako ktorákoľvek obeť (Žid. 10:12,14). My sa chválime Písmom, ktoré opisuje Krista a všetku Jeho slávu.

Thomas Newberry[2] k tomu poznamenal, že mladý býček je doslova „synom čriedy" (v.5.), výnimočné zviera, ktoré vyrástlo práve preto, aby z neho mal požehnanie jeho majiteľ. O hlavu tohto silného zvieraťa sa mal obetujúci oprieť (1:4). Ty, ktorý si svätý, pamätaj na to, že Boh „neušetril vlastného Syna, ale ho ta dal za nás za všetkých" (Rim. 8:32). Keď uvažujeme o mladom baranovi, je potrebné spomenúť aj to, že miesto, na ktorom stál, aby bol zabitý, je skôr miesto obete ako nejaké čestné miesto. Jeho vystavili ukrutnejšiemu súdu ako má byť ten, ktorý Jeremiáš spája so severom (Jer. 1:14). K obidvom, býčkovi i baranovi, pristupoval obetujúci kňaz rovnakým spôsobom. Obetujúci mal povinnosť zabiť zviera, čím sa opäť potvrdzuje, že jeho život je zmarený kvôli hriechu a aby mohol byť prijatý, musí za neho zomrieť niekto iný. Predtým, ako rozsekal toto zviera na kusy, ho mal tiež stiahnuť z kože, čo bolo jasným dôkazom jeho zdravia a dobrého stavu.

Tieto zvieratá nám pripomínajú Toho, ktorý bol úplne jedinečný a schopný ujať sa veľkého zastupiteľského diela.

Kňazi boli povinní usporiadať jednotlivé kusy obete na oltári. Zdôraznená je hlava a tuk (v.8 a 12), nohy a vnútornosti (v.9 a 13). Na tom všetkom záležalo Bohu, pretože to na jednej strane poukazovalo na rozumnosť, výnimočnosť a moc Krista. Na druhej strane to zdôrazňovalo, že Boh má záujem o to vonkajšie, viditeľné rovnako ako o to vnútorné, skryté. To všetko jemne naznačuje ohromné cnosti Krista.

Obetovanie vtákov bolo pravdepodobne obeťou chudobných ľudí. Je to jediná obeť, ktorú pripravoval na oltár iba kňaz. Na obetovaní býčka alebo barana sa podieľali obaja – obetujúci i kňaz, ale s vtákom manipuloval iba kňaz. Tieto zvieratá nám pripomínajú Toho, ktorý bol medzi ľuďmi a vynikal medzi nimi ako úplne jedinečný a schopný ujať sa veľkého zastupiteľského diela. Holub a hrdlička Toho Pána z hora, ktorý bol medzi ľuďmi na Božiu slávu. Ako málo je tých, ktorí sú schopní porozumieť Jeho jedinečnosti a hovoria s Bohom o Ňom.

Príprave zvierat na oltár bolo potrebné venovať veľkú starostlivosť. Zviera museli stiahnuť z kože, potom umyť, aby sa predišlo akémukoľvek znečisteniu, ktoré sa na ňom mohlo vyskytnúť. Vtáka museli zbaviť nestráveného pokrmu a jeho peria. Pokiaľ ide o Krista, vyznačoval sa predovšetkým nepoškvrnenou ľudskosťou i tým, že žil život v závislosti na každom slove, ktoré vyšlo z Božích úst.

Náš Boh má záľubu v každom človekovi, ktorý preto, že mu je vzácny a drahý Kristus a Jeho dielo, dáva Bohu to, čo má pre neho najvyššiu cenu.

---

2 Thomas Newberry (1811 – 16. 1. 1901) – anglický učenec, ktorý sa zaoberal Bibliou, známy predovšetkým vďaka jej prekladu (Englishman's Bible, 1863), pomenovanej aj Newberyho študijná Biblia.

CESTA DOKONALÉHO ČLOVEKA (6)

Jim Flanigan

BETSAIDA

V predchádzajúcich úvahách sme už spomenuli, že Jánov popis nasýtenia 5000 ľudí obsahuje isté podrobnosti, ktoré ostatné tri záznamy tej istej udalosti nezachytili. Také podrobnosti sú pravdaže skôr doplňujúce a vôbec neznamenajú rozpor. Zdá sa, že Ján vykresľuje atmosféru nerozhodnosti týchto ľudí. Slnko zapadá; denné svetlo ubúda a oni sa nachádzajú v neobývanej a pustej oblasti; učeníci nemajú chlieb a pred nimi je veľký dav ľudí. Andrej, napriek tomu našiel chlapca, ktorý mal nejaké potraviny. „Je tu jeden chlapček, ktorý má päť jačmenných chlebov a dve ryby, ale čože je to pre toľkých!“ Všimnite si, ako tohto chlapca opisuje Ján, zdôrazňujúc jeho chatrnosť: Iba chlapec, mladík! Chleby, ktoré mal, boli jačmenné, jedny z najlacnejších potravín! Rýb je iba niekoľko, aj to maličkých. Ale aj to málo je v rukách Spasiteľa veľkým množstvom. Posadil zástupy na zem a učeníci rozdávali ten chlieb a ryby, za ktoré Spasiteľ poďakoval a požehnal ich. Zázračne sa nasýtili tisíce a ešte aj zozbierali 12 košov zbytkov. Nič nesmie vyjsť nazmar.

Ale aj to málo je v rukách Spasiteľa veľkým množstvom.

Potom Pán prikázal učeníkom, aby sa loďou plavili pozdĺž pobrežia do Betsaidy alebo Kafarnaumu, ktoré boli na tej istej strane jazera a ležali len niekoľko míľ od seba. Bola už tma a predsa sa mali stať svedkami ešte jedného divu. Ľudia chceli urobiť Ježiša svojím Kráľom, čo bolo samozrejme ešte predčasné. Opustil ich a odišiel osamote na vrch.

Loď, na ktorej boli učeníci, sa dostala do búrky. Tí, ktorí poznajú Galilejské more, môžu potvrdiť, ako rýchlo a bez výstrahy na jeho vodách príde búrka. Žiaľ, je napísané: „A už sa bolo aj zotmilo, a Ježiš ešte nebol prišiel za nimi.“ (Jána 6:17). Fúkal vietor a valili sa divoké vlny. Ako často prežívajú niečo také veriaci? Môže prísť tma, nerovná cesta a možno sa bude zdať, že On neodpovedá. On ale vidí, o všetkom vie a modlí sa za nich na tom vyvýšenom mieste. On kladie to, čo ich trápi, pod svoje nohy a ide po vlnách k nim. „Videli Ježiša chodiť po mori a blížiť sa k lodi a báli sa. A On im povedal: Ja som, nebojte sa. Nuž chceli Ho vziať na loď, a hneď bola loď pri zemi, do ktorej išli.“ (Jána 6:19–21) Spasiteľ si vybral týchto ľudí, „aby boli s ním“ (Mar. 3:14). On ich učil, že nebudú mať vždy „pokojnú plavbu“. Budú búrky, nepokojné vody. Ale predsa aj dnes je pravda o Jeho svätých: „Zastavuje búrku a obracia ju na tíšinu, a umĺkajú ich vlny.“ (Žalm 107:29)

Hoci v okolí Betsaidy vykonal mnohé ohromné skutky, nie sú všetky osobitne zaznamenané. Marek 8:22–26 ponúka ďalší zaujímavý opis tohto divu. Spomína sa tam, že prišli do Betsaidy. Pravdepodobne ide o Júliovu Betsaidu na východnej strane Jordánu, keďže Pán smeroval do Filipovej Cézaree (Mar. 8:27). Priviedli pred Neho slepého človeka. Tento človek si nevedel sám nájsť cestu, preto ho priviedli priatelia. Nemáme aj my okolo seba takých ľudí, ktorí potrebujú, aby sme im pomohli nájsť Spasiteľa?

Vzorom veľkej pokory, zľutovania a nežnosti je pre nás to, že samotný Pán Ježiš vzal tohto človeka za ruku a vyviedol ho von z mesta. Prečo? Samozrejme vieme, že naše najväčšie duchovné požehnanie prichádza, keď sme sami s Bohom, ale môže byť pravda aj to, čo povedal John Wesley a iní, že: „Dôvodom, prečo náš Pán nemohol urobiť viac divov medzi obyvateľmi Betsaidy, bola Jeho nevôľa z ich tvrdohlavej nevery. Dokonca ani

nedovolil tomu človekovi, ktorého uzdravil, aby sa vrátil naspäť do mesta, a niekomu tam o tom povedal." (Mar. 8:26).

Z akejsi nevysvetlenej príčiny napľul Spasiteľ do jeho očí. Nemuselo ísť o žiadny div, ale je možné aj to, ako mnohí predpokladajú, že výlučky jeho očí spôsobili zlepenie viečok a potretie slinami ich uvoľnilo. Vtedy Ježiš položil ruku na oči slepého človeka a pýtal sa ho, či niečo vidí. Ako povedal, mohol vidieť ľudí chodiť, ale iba vďaka pohybu ich mohol odlíšiť od stromov. Zdá sa byť jasné, že sa tento človek nenarodil slepý, bol teda teraz v takom stave ako predtým? Pamätal sa na to, kedy začal strácať zrak? Pán Ježiš sa znova dotkol jeho očí a prikázal mu, aby sa pozrel hore. Teraz sa jeho zrak úplne obnovil a jasne videl.

Toto je jediný prípad, pri ktorom je opísané postupné uzdravenie. Často sa stretávame s otázkou, prečo bolo obnovenie zraku postupné? Nedostali sme na to vysvetlenie, a máme právo spochybňovať dokonalosť? Ak sa Spasiteľ rozhodol urobiť to práve týmto spôsobom, tak má na to právo. Neznamená to, žeby niečo bránilo vráteniu zraku naraz, ale príčinou môže byť milosrdenstvo, uviesť tohto úbohého človeka do svetla postupne, aby nebol oslnený jeho jasom, na ktorý nebol zvyknutý. Adam Clarke píše: „Náš Pán mohol navrátiť zrak tomuto človekovi v jednom momente; On sa ale rozhodol urobiť to spôsobom opísaným v texte, aby potvrdil, že je zvrchovaným správcom Jeho vlastnej milosti; a aby poukázal na to, že akokoľvek nevýznamné sa nám javia prostriedky, sú božsky účinné, keď sa rozhodne pracovať podľa nich; napriek tomu, že ide iba o malý prejav milosrdenstva, predsa je to začiatok plnosti požehnania evanjelia pokoja."

TENTO JEŽIŠ

Michael Browne, Bath

„Hľa, dvaja mužovia sa postavili vedľa nich v bielom rúchu, ktorí aj povedali: Galilejskí mužovia, čo tu stojíte a hľadíte do neba? Tento Ježiš, ktorý bol vzatý od vás hore do neba, príde tak, ako ste ho videli ísť do neba." (Skutky 1:10)

Moje uvažovanie sa bude zameriavať na slová: „Tento Ježiš."

Učeníci videli ich milovaného Pána a Majstra vtedy, keď bol vzatý od nich hore do neba a oni zostali sami, zmätení, a nepochybne i s ťažkým srdcom. Celé roky boli spolu, žili, pracovali a slúžili Bohu, a nikdy neboli oddelení od Neho od prvého dňa, až po Golgotu. Až teraz. Keď ich opustil, zanechal ich samotných, odkázaných iba na seba. Žiadne spoločenstvo lásky, v ktorom by mohli mať spoločnú účasť na radostiach a žiaľoch života. Zostali bez láskavých, utišujúcich slov ubezpečenia. Žiadne porozumenie pre ich strach a bolesť. Nezostala žiadna múdra rada ako použiť Božie Slovo pre ich potrebu. Jednoducho boli zronení a zmätení. Ich Pán vstal z mŕtvych a skutočne ožil, ale práve ich opustil a odišiel. Už viac nebude viditeľne s nimi. Ešte úplne nepochopili Jeho zasľúbenie, že ich nenechá „sirotami", ale bude s nimi prostredníctvom Tešiteľa a bude s nimi vždy podľa slova, ktoré im hovoril, keď Ho uvideli na galilejskom vrchu – vedeli len toľko, že milovaný Pán ich zanechal a odišiel. Práve teraz, keď im najviac chýbal, potrebovali slovo útechy a povzbudenia, niečo na čo by sa mohli spoľahnúť ako na zasľúbenie budúcej nádeje. Preto ich anjeli ubezpečujú, že Tento Ježiš v jeden deň príde znova a to presne tak, ako Ho videli ísť do neba – Tento Ježiš!

Význam slov týchto anjelov leží v tom, že presne tá istá osoba, ktorá bola vzatá od nich, sa

znova vráti – presne tá istá osoba a nie iná. Tá istá osoba s telom a dušou, odiata ľudskou prirodzenosťou, ten istý Ježiš, ktorý bol vzatý od nich a ktorého tak dobre poznali, bude tým istým Ježišom, ktorý sa vráti. To isté milujúce srdce, ten istý dobre známy hlas, ten istý úsmev porozumenia a ten istý mäkký a jemný pohľad. Ten istý nežný, milujúci človek, ktorý bol v tejto chvíli vzatý od nich, ktorý má ruky a nohy prebodnuté klincami, bude ten istý, ktorý sa vráti – Tento Ježiš!

Je pravda, že pri svojom návrate bude obdarený všetkými vonkajšími charakteristickými znakmi majestátu, ktorý Mu patrí pre Jeho nebeské postavenie rovnocenné s Bohom. Bude mať telo slávy, diadém zvrchovanej úcty a cisárskeho majestátu, ktorý Mu Jeho Otec dal na vznešené čelo. Príde v najnádhernejšom sprievode najkrajších anjelov a berla celovesmírnej moci bude v Jeho ruke – napriek všetkým týmto vonkajším prejavom vznešenosti a nádhery to však stále bude Tento Ježiš! Tie isté oči, ten istý úsmev, jemná mäkkosť hlasu, jemné črty tváre. Áno, to je Tento Ježiš!

A takú nádej máme aj my, keď čakáme Pána z neba, ktorý nás vezme na to večné miesto Otcovho domu. Tento Ježiš príde pre nás.

Veľmi ma potešila myšlienka – ak to bude Tento Ježiš, ktorý sa pri vychvátení vráti, potom je isté, že privedie so sebou tie isté osoby, s ktorými sme sa rozlúčili, keď sme položili ich mŕtve telá na odpočinok po smrti do hrobu. Ich telá budú vzkriesené, premenené a spoja sa s ich oslávenými duchmi a budeme „spolu s nimi“ vôkol nádherného Pána – ale to bude Ten istý milovaný a nie iný.

Len si pripomeňme, akí sme boli opustení, keď nás opustili niektorí naši milovaní – práve tak boli smutní aj učeníci, keď ich opustil Pán a Majster. Cítili sa opustení podobne ako my. Vnímali stratu Toho, s ktorým boli roky, tak ako sme to cítili aj my, keď naši milovaní odišli. Vedeli, že ich Pán je teraz živý, práve tak, ako aj my vieme, že naši milovaní sú živí v duchu s Kristom a majú večný život. – Ale keď ich zanechal, zostali sami – a keď naši drahí odišli, aj my sme boli takí osamotení a smutní, mali sme v srdci bolesť. Z nebies však prišlo uistenie, že Tento Ježiš sa jedného pekného dňa vráti – a naši milovaní tiež – ten istý manžel, tá istá manželka, tá istá matka, tá istá stará matka, ten istý Jim, Ráchel', Anna, Mária, bratia a sestry v Pánovi, sa vrátia s Kristom a budeme zase spolu v sláve s tými istými, ktorých sme uložili na odpočinok smrti. Nebudú však v tom istom pozemskom vzťahu ako manžel a manželka, rodič a dieťa, pán a sluha. Nepochybne však budú mať ten istý nesmrteľný život, nerozdeliteľné spoločenstvo a slávny večný nebeský vzťah, ktorý dostaneme práve vtedy a konečne navždy! Ó, aké potešenie a povzbudenie je skryté v tejto myšlienke!

Samozrejme, že keď sa Tento Ježiš vráti, bude odiaty slávou, ale aj vtedy to bude Tento Ježiš. Podobne budú aj naši milovaní odiati (a týka sa nás to všetkých) oslávenými telami – to však nevylučuje skutočnosť, že všetci budeme ešte stále tými istými osobami! Tak, ako vidíme niekoho, koho milujeme, že sa pri výnimočnej príležitosti oblečie do nádherného nového odevu, alebo krásnych šiat, či príťažlivého kabáta, v ktorom ich zvyčajne nevidíme – pod pekným oblečením je však stále tá istá osoba, hlas má ten istý, spôsob rozprávania sa nezmenil a miluje rovnako ako predtým. Tie oslávené telá, do ktorých budeme všetci odiati, budú teda ešte stále v podstate a skutočne tou istou bytosťou, ktorou sme vždy boli a vždy budeme.

S tými istými milovanými sme chodili do Božieho domu, klaňali sa nášmu Bohu tu dole, spievali piesne chvály a pamiatky, modlili sa a ctili Ho. Rovnako budeme spolu s nimi v kňazskej dokonalosti, viesť klaňanie sa celého vesmíru, keď budeme stáť a slúžiť spolu s našim Veľkňazom podľa poriadku Melchisedechovho za oponou, v tej nebeskej svätyni hore. Ó, na akej úžasnej vážnosti, dôstojnosti a radosti budeme vtedy mať podiel!

Chodíme ruka v ruke na zemi na naše obľú-

bené prechádzky po lesoch i vidieku, a spoločne obdivujeme predivné dielo Božích rúk v prírode? Potom s tými istými milovanými, v spoločnosti vykúpených vyvýšených Božích, budeme zase chodiť spolu, ale tentoraz ulicami Božieho mesta, Nového Jeruzalema, v jeho krištáľovom svetle a priesvitnej nádhere. Budeme sa prechádzať po nábrežiach rieky vody života pod plodnými konármi dreva života, a obdivovať veľkosť nášho Boha v tom meste, ktoré nepozná noc a je osvecované slávou Boha prostredníctvom Baránka, jeho lampy. Ak je zemská príroda taká nádherná, hoci trpí pod zlorečenstvom hriechu, aké to bude, keď sa tí istí milovaní budú spolu prechádzať pod perlovými bránami, kde stojí anjelská stráž a budú mať záľubu v nekonečných krásach Božieho nového neba a novej zeme, kde už niet žiadnej kliatby a ktoré stojí v dokonalej bezhriešnosti.

Pre pedantných teológov a neveriacich skeptikov sú to iba romantické predstavy, alebo básnické hyperboly. Toto skutočne nie je iba predstava (výmysel) – je to holá skutočnosť, ktorú potvrdzujú živé Božie slová a je to skutočne len veľmi skromné vyjadrenie toho, aké to všetko naozaj bude!

Kiežby „Pán Pravdy“ požehnal túto jednoduchú úvahu každému veriacemu srdcu! Amen a Haleluja!

VEĽKÉ ÚRADY, KTORÉ ON ZASTÁVA (3)

Tom Wilson, Glasgow, Škótsko

Náš Najvyšší Veľkňaz

Pisateľ listu Židom vyvyšuje „iného kňaza“, ktorý nie je povolaný „podľa poriadku Áronovho“ (Žid. 7:11), ktorého Boh pripravil, aby doviedol mnoho synov do slávy. Tento iný kňaz je potrebný pre nedokonalosť, ktorou sa vyznačovalo Áronovo pokolenie – ľudia „obňatí slabosťou“ (5:2), „ktorí majú slabosť“ (7:28), ktorí sú povinní i za seba donášať obete za hriechy (5:3; 7:27); ľudia, ktorým smrť prekážala trvať navždy (7:23). Predtým, ako sa Pán Ježiš zjavil medzi ľuďmi „na odstránenie hriechu svojou obeťou“ (9:26), sa samozrejme museli objaviť isté obmedzenia.

Kňaz s Urím a Thumím – Spôsobilý Slúžiť

Návrat Júdu z Babylonského zajatia (5. storočie) priniesol mnohé problémy. Jeden z nich sa týkal kňazstva. Napriek tomu, že Nehemiáš vyhľadával v úradných listinách mená členov Áronovej rodiny, stretol sa aj s takými, ktorí tvrdili, že sú kňazmi, ale svoj pôvod nemohli potvrdiť. Takých uvoľnil ako nečistých z kňazskej služby a zakázal im zúčastňovať sa na najsvätejších veciach. V normálnej situácii bolo možné predniesť takéto otázky najvyššiemu kňazovi a on by niektoré z nich zodpovedal pomocou dvoch zvláštnych kameňov z jeho náprsníka. Nehemiášove rozhodnutie bolo konečné, ale iba kým „tam nebude stáť kňaz s Urím a Thumím“ (Neh. 7:63–65).

Chyby, ktoré Nehemiáš zistil pri Eljašibovi a mnohých ďalších po ňom v úrade najvyššieho kňaza, neboli obmedzené len na veci, ktoré vyžadovali Urím a Thumím; oni boli poznamenaní vážnymi morálnymi nedostatkami (Neh. 13:7–9). Neskôr sa to opakovalo v prvom storočí pri ľuďoch, ako bol Annáš a Kaifáš. Aj mnoho pokolení po Nehemiášovi boli takí, ktorí videli potrebu „iného kňaza“ (Žid. 7:11).

My už nepotrebujeme čakať na príchod iného kňaza s náprsníkom, ktorý má Urím a Thumím. Tomu kňazovi, ktorý povstal, povedal Peter: „Ty vieš všetko!“ (Jána 21:17). Pavel píše, že medzi to „všetko“, čo pozná, patrí aj Jeho ľud. „Pán zná tých, ktorí sú Jeho.“ (2.Tim. 2:19) On pozná každého svätého a berie na vedomie ich právo slúžiť ako kňazi, bez ohľadu na to, či sú mladí alebo starí, muži alebo ženy. Pokiaľ ide o ich morálnu čistotu, neočakáva od nich nič menej, ako od Izraelských kňazov: „nedotýkajte sa nečistého… očistite sa vy, ktorí nosíte nádoby Hospodinove!“ (Iza. 52:11).

Kňaz podľa poriadku Melchisedechovho – Požehnaný lepším

Pisateľ listu Židom poukazuje na tie svedectvá Písma, ktoré hovorili o inom kňazovi – „kňaz naveky podľa poriadku Melchisedechovho“ (7:17; Žalm 110:4–6). Ustanovenie toho iného kňaza sa udialo na základe zmluvy. Zvláštne je to, že sa Dávid v 110. Žalme naučil, že práve tento Kňaz jedného dňa dosiahne Izraelovu vojenskú zvrchovanosť nad jeho nepriateľmi. O päťsto rokov neskôr napísal Zachariáš o korunách a o „kňazovi na jeho tróne“ (Zach. 6:1–13). Tieto koruny nesmieme zameniť so zlatým bliaškom pripevneným na čiapke Áronovho veľkňaza. Zachariáš vopred poukazoval na „iného kňaza“. Keď prišiel tento iný kňaz, nazvali Ho aj „iný kráľ, Ježiš“ (Skut. 17:7). Pisateľ listu Židom tohto iného kňaza opisuje rôznymi spôsobmi. Okrem iného si môžeme všimnúť, že je:

– „kňaz, veľkňaz… podľa poriadku Melchisedechovho“ (Žid. 5:6,10; 6:20; 7:11,15,17)

– „veľký veľkňaz, veľký kňaz“ (Žid. 4:14; 10:21)

– „veľkňaz budúceho dobrého“ (Žid. 9:11).

Melchisedech je jednou „z najtajomnejších a najzáhadnejších osobností“ na stránkach Písma, a na jeho opísanie by nám nestačil priestor (Žid. 11:32). Mal natoľko vysoké postavenie, že prijal desiatok od Abraháma, a potom ho požehnal. Pri požehnaní Abraháma, hovorí pisateľ, požehnal celú Léviho rodinu, z ktorej pochádzali Izraelskí kňazi (Žid. 7:1–10). Hoci v tom čase, keď ho stretol Melchisedech, boli ešte v Abrahámovom bedre, bolo to ako keby tam vtedy stálo celé Léviho potomstvo a požehnal ich ten, ktorý bol väčší ako ich otec, patriarcha. 1.Moj. 14 potvrdzuje, že Melchisedechove kňazstvo predchádzalo to Áronove o štyri storočia; a Židom 7:7 dokazuje, že Melchisedechovo kňazstvo prevyšovalo to Áronove v sláve, lebo „menšie sa požehnáva od väčšieho – lepšieho“ (v.7). Záznam z 1.Moj. 14, aj s tým, čo vynecháva, nás má poučiť o Tom, kto je teraz veľkňazom podľa poriadku Melchisedechovho – o Jeho večnej bytosti a naveky trvajúcom kňazstve. My, ktorí sme Kristovi, sme požehnaní Ním a v Ňom, ktorý je väčší ako Áron.

Na tom mieste môžeme nájsť kňaza, ktorý súcití s našimi slabosťami.

Veľkňaz – povolaný vchádzať cez oponu

Áron mal počas Veľkého dňa národného očisťovania niektoré výnimočné úlohy. Ani jednu z nich nemohol preniesť na svojich synov. Zo záznamu Božích požiadaviek voči Áronovi, ktoré sú vymenované v 3 Moj. 16 je zrejmé, že nikdy nemal sprievodcu. Žiadny človek s ním nesmel byť v Stánku, keď on, ako pomazaný kňaz, mal priniesť obeť za seba, svoj dom, kňazov i za celé zhromaždenie (3.Moj. 16:6,24,33). Len dve úlohy boli určené iným: „človek ustanovený na to“ mal vyhnať kozla na púšť, a ďalší sa mali podieľať na spaľovaní obetí za hriech (3.Moj. 16:21,26–28). V tento významný deň bol Áron sám.

Iba ten „Veľký kňaz“ („vysoký kňaz“) priniesol jednu obeť a posadil sa, vysvätil pre nás novú a živú cestu „cez oponu to jest cez svoje telo“ (Žid. 10:2,19–20). On sa tiež podujal vykonať to veľké dielo sám. Keď vstúpil

do svätyne, pisateľ Ho vyvýšil ako „veľkého kňaza nad Božím domom“ (Žid. 10:21). Náš údel je úplne iný, pretože Kristus je Veľkňazom nad domom Božím. Nemáme zakázané vstupovať za oponu; práve naopak, počujeme slová, ktoré nás povzbudzujú vstúpiť do Svätyne. Sme povolaní k tomu, „aby sme pristupovali s pravdivým srdcom v plnej istote viery“ so slobodou, ktorú Levitský kňaz nikdy nemal. Ak nevyužívame to pozvanie denne, sme zmietaní pochybnosťami o vernosti tohto Veľkňaza. Na tom mieste môžeme nájsť kňaza, ktorý súcití s našimi slabosťami (Žid. 4:15); tam nájdeme milosť v pravý čas; tam máme duchovné obecenstvo s Tým jediným, ktorý nás môže požehnať, keď vidí, že to potrebujeme. Bez ohľadu na okolnosti, v ktorých sa nachádzame, vieme, že náš Veľkňaz obetoval svoje modlitby a prosby, aby skončilo utrpenie súvisiace s Jeho učením sa poslušnosti. On pozná tú tieseň a bolesti, ktoré zakúšame.

Veľkňaz budúceho dobrého – máme podiel na plodoch Jeho diela

Skúšobným obdobím na Veľký deň národného očisťovania bola pre úprimné duše chvíľa, počas ktorej Áron alebo neskorší veľkňaz konal službu vo svätyni svätých pred zľutovnicou. Mojžiš ho opisuje ako čas, „dokiaľ (najvyšší kňaz)… nevyjde a pokryje za seba a za svoj dom i za celé zhromaždenie Izraelovo“ (3.Moj. 16:17). Odkedy vykonal Nádab a Abíhu hriech, čakali s modlitbou, kým najvyšší kňaz nevyšiel von, aby zabezpečil zmierenie na ďalší rok. Až keď vyšiel Áron alebo jeden z jeho nástupcov ako pomazaný kňaz von, mohol si byť ľud istý, že položil základ k tomu, aby mohol Boh prebývať medzi Svojim ľudom i ďalší rok. Veľký deň národného očisťovania bol pre verných svätých tej doby veľmi dôležitý. Bol to tiež čas, kedy ponižovali svoje duše (3.Moj. 16:29,31).

Čo sú tie „budúce dobrá“? Sú spojené s Tým, ktorý prišiel ako Kňaz. Mnohé, ak nie všetky tie „dobré veci“ boli zasľúbené ešte skôr, ako On prišiel na svet. Pánov ľud má dnes tie „dobré veci“ k dispozícii. Tieto súvislosti poukazujú na večné vykúpenie, službu živému Bohu, zasľúbenia novej zmluvy a zotrvávanie nášho Kňaza v Božej prítomnosti za nás (Žid. 9:14–24). Keď sa tento „Veľkňaz budúceho dobrého“ ukáže po druhý raz, nebude musieť zopakovať tú raz prinesenú obeť, ktorú uskutočnil na Golgote. Pre Izrael a veľký zástup z pohanov, ktorí budú činiť pokánie, budú existovať „dobré veci“. Budú prijatí na základe vône tej obete, ktorú priniesol, keď prišiel po prvý raz. Medzi „dobrými vecami“, ktoré spasení z Izraela spoznajú, bude význam kozla, vyhnaného na púšť za ich národ – úplné a večné odstránenie všetkých ich prestúpení. Zachariáš 12:10 hovorí, že sa to nestane bez mnohých sĺz, keď budú vidieť Toho, ktorého prebodli.

„A budete ma hľadať a nájdete, keď sa po mne budete dopytovať celým svojím srdcom.“
(Jeremiáš 29: 13)

„Prajete si liek alebo lekára?“, pýtal sa jeden misionár v Thajsku muža, ktorý prišiel do jeho domu. „Ani jedno, ani druhé!“ znela jeho emotívna odpoveď. „Ja hľadám Boha.“ Srdce znepokojené hriechom môže uzdraviť len Boh. Chceš k Nemu prísť s vierou a dostať večné uzdravenie? Pán Ježiš povedal: „Toho, kto príde ku mne, nevyženiem von.“ (Jána 6:37).

SYMBOLY V NOVOM ZÁKONE (2)

A. Summers, Škótsko

CHLIEB A KALICH - 1

ÚVOD

Chlieb a kalich sa po prvý raz objavujú pri takzvanej poslednej večeri, pretože to bolo posledné jedlo, ktoré jedol Pán Ježiš so svojimi učeníkmi predtým, ako zomrel. Nebolo to pritom bežné jedlo. Bola to večera sviatku Pesach – jedlo, ktoré v sebe nieslo symbol, čo je príznačné práve pre Starý Zákon. Z tohto jedla vzniklo ďalšie jednoduché jedlo, ktoré nazvali Pánova večera (1.Kor. 11:20) alebo Lámanie chleba (Skut. 2:42). Prvé Lámanie chleba bolo jedinečné vo viacerých ohľadoch. Slávili ho Pánovi učeníci a nie cirkev. Pravdepodobne sa odohrávalo vo štvrtok a nie v nedeľu. Zdobila ho Pánova telesná prítomnosť a nie Jeho duchovná prítomnosť. V období približne päťdesiatich dní po Pánovom ukrižovaní sa ukazuje, že ďalšie Lámanie chleba sa neodohralo, až kým neprišli Letnice. Potom vznikol zbor v Jeruzaleme a tam začali lámať chlieb v každý Pánov deň. Cirkev v tom pokračuje od toho dňa až doposiaľ.

SYMBOLIKA OBRAZOV

Zatiaľ čo krst si vyžaduje jednoduchý tekutý prvok (vodu), Pánova večera vyžaduje pevný prvok (chlieb) a tekutý prvok (víno). Chlieb a víno sú paralelou tela a krvi Krista. Pán Ježiš to jasne povedal, keď ustanovil Pánovu Večeru, predtým ako išiel na kríž (Luk. 19–20).

Pri vysvetľovaní týchto symbolov je potrebné mať na mysli, že výraz „lámanie chleba“ mal svoj význam v každodennom živote v čase Nového Zákona, čo modernému čitateľovi nemusí byť zrejmé. Bol to výraz, ktorý znamenal jesť jedlo, obyčajne spolu s ďalšími ľuďmi (Luk. 24:35; Skutky 27:35). To je však len čiastočné vysvetlenie, prečo bolo jedenie chleba a pitie z kalicha nazvané „Pánova Večera“. Slovo „večera“ (deipnon) sa v Písme používa na bežné pomenovanie jedla, alebo presnejšie hlavného jedla dňa (Luk. 14:12; Jána 13:2,4; 1.Kor. 11:20,21). Keď to máme na zreteli, môžeme vidieť, že toto slovné spojenie „lámanie chleba“, sa používa za tým účelom, aby v mysliach týchto prvých veriacich zdôraznilo, že chlieb a víno predstavujú jedlo s duchovným významom. To ukazuje, že život a smrť Pána Ježiša je potrebný pre náš duchovný život, práve tak, ako je telesný pokrm potrebný pre prirodzený život. Chlieb je takmer univerzálny symbol toho, čo udržiava život. Biblia používa výraz „palicu chleba“ (3.Moj. 26:26), aby poukázala na to, ako je chlieb potrebný pre život. Víno naopak, obyčajne nie je tekutinou, ktorá by bola spojená s podporou života. Tú úlohu má zvyčajne voda. Je preto zaujímavé, že Pán nenaplnil kalich vodou ako symbolom toho, čo podporuje život. Namiesto toho vybral víno, ktoré je (nepriamo) pre svoju farbu vhodné na to, aby bolo živým symbolom krvi.

Aký je význam krvi? V Písme je krv symbolom života. Preto v Starom Zákone s krvou zaobchádzajú tak, akoby to bola životná sila zvierat (3.Moj. 17:11). Keď bolo zviera prinesené v obeť, kňaz vycedil jeho krv, a potom ju obetoval ako obraz smrti (3.Moj. 17:11; Žid. 9:22). Táto krv sama osebe nemá žiadnu spasiteľnú hodnotu, napríklad v chemickom zložení plazmy, krvných doštičiek, krvinkách, atď. Význam krvi pri obetiach bol ten, že symbolizovala smrť obete. Preto, keď Písmo hovorí o „drahocennej krvi“ Krista (1.Pet. 1:19), vedie to našu pozornosť k Jeho obetnej smrti a jej nekonečnej hodnote. Hoci existuje aj iný význam, pre ktorý je Jeho krv predrahá (pretože všetko v súvislosti s Pánom Ježišom bolo predrahé), na tomto mieste Peter nehovorí o tom. Keď teda čítame v Zjavení Jána 7:14 o tých, ktorí oprali svoje rúcha a zbielili ich v „krvi Baránka“, nemyslíme

na skutočnú krv (ktorá necháva škvrny), ale na smrť Krista (ktorá čistí). Keď to vieme, nepotrebujeme si viac lámať hlavu nad skutočnosťou, že Jeho krv bola preliata vtedy, keď zomrel (Jána 19:33–34). On zvolal „Dokonané je!“, keď dokonal dielo zmierenia a vykúpenia. Pán Ježiš učil, že „tento kalich je nová zmluva v mojej krvi“ (Luk. 22:21). Čo to znamená? Slovo „zmluva“ je slovom, ktoré sa dnes už bežne nepoužíva (ak nerátame právnickú prax). Má však jednoduchý význam. Zvyčajne opisuje dohodu medzi dvoma stranami, ktoré obsahuje obojstranné záväzky. Na Sinaji dal Hospodin Izraelu zákon a zasľúbil, že ak ho bude zachovávať, tak ho požehná (2.Moj. kap. 19 a 20). Táto zmluva je v liste Židom 8:13 pomenovaná „stará“ zmluva v protiklade k „novej“ zmluve. Izrael dostal zasľúbenie „novej zmluvy“ (Jer. 31:31), ktorá nahradí zmluvu Zákona. Jej hlavná charakteristika bola v tom, že Hospodin natrvalo odpustí hriechy, a dá človekovi silu žiť pre Neho (Jer. 31:33). Toto zasľúbenie sa naplnilo smrťou Krista, ktorá umožnila, aby bola otázka hriechu s konečnou platnosťou a dokonale vyriešená. Ako to Pavel vysvetľuje v 2.Kor. 3. kapitole, dar Ducha umožňuje veriacim žiť pre Boha takým spôsobom, aký nebol možný pod Zákonom. Hoci mnohí trvajú na tom, že nová zmluva ešte nevstúpila do platnosti, z Pánových slov v Mat. 26:28; Luk. 22:21; Žid. 8:1 – 9:20 a 2.Kor. 3:6–18 je jasné, že cirkev dnes okúša duchovné požehnanie novej zmluvy, napríklad odpustenie hriechov a moc žiť pre Boha. Izrael dostane dočasné a telesné požehnanie podľa novej zmluvy vtedy, keď príde Kristus na tento svet, aby vládol. Kalich je teda „novou zmluvou“ v tom zmysle, že je symbolom novej zmluvy (niekedy je tak nazývaný Nový Zákon). Jeho krv musela byť preliata, aby umožnila Bohu odpustiť naše hriechy a Duchu vstúpiť do života.

Jeho krv musela byť preliata, aby umožnila Bohu odpustiť naše hriechy a Duchu vstúpiť do života.

Kalich teda symbolizuje tú skutočnosť, že Pán Ježiš musel zomrieť za hriech, aby mohol Boh Cirkvi poskytnúť požehnanie novej zmluvy.

Niekedy sa správne poukazuje na to, že Písmo hovorí o „kalichu“ a nie o víne. V tom nie je predsa žiadny rozdiel, keďže kalich predstavuje víno, ktoré obsahuje. Ide o príklad spôsobu vyjadrovania, kedy jedna vec (kalich) zastupuje druhú (víno). Jazykovedci to nazývajú metonýmia. Môžeme o niekom povedať, že je závislý „na fľaši“. V tomto slovnom spojení tá „fľaša“ predstavuje jej obsah. Príklad toho sa v Písme nachádza v Luk. 15, kde márnotratný syn hovorí: „zhrešil som proti nebu“ čo znamená zhrešil som proti Bohu, proti Tomu, ktorý to nebo obýva. Ďalším príkladom sú slová: „majú Mojžiša“ (jeho písané slovo) „a prorokov“ (ich písané slovo); „nech ich poslúchajú“ (Luk. 16:29). Kalich teda zastupuje víno, ktoré obsahuje. Kalich je nádoba, v ktorej je víno a to znázorňuje krv, alebo smrť Krista. Nejestvuje žiadny príkaz o tom, aký má kalich byť, popis jeho tvaru a pod., okrem toho (ako to neskôr uvidíme), že musí byť dosť veľký na to, aby sa z neho mohli napiť všetci prítomní.

Je potrebné venovať pozornosť aj tomu, že nie každý kalich, spomenutý pri poslednej Večeri, použil Pán, aby predstavoval Jeho krv. Počas slávnosti Pesach sa používali 4 kalichy. Jeden z nich sa spomína v Luk. 22:14–18, kde Pán pripomína učeníkom, že symbolika Pesachu sa úplne naplní až vtedy, keď ustanoví svoje kráľovstvo na zemi. Potom vezme chlieb (bochník), iný kalich a ustanoví Pánovu Večeru, ktorú Jeho Cirkev zachováva až podnes.

VÝZNAM TÝCHTO OBRAZOV

Ako sme spomenuli už vyššie, výraz „lámanie chleba“ mal svetský význam v čase Nového Zákona. Vystihoval podiel na spoločnom jedle. V súlade s tým, keď si čítame o učeníkoch, že lámali chlieb v Skut. 2:42; 20:7 bez uvedenia zmienky o kalichu, neznamená to, že nepili z kalicha. V tomto prípade tento výraz zahŕňa chlieb i kalich. Pánovu Večeru teda môžeme

opísať ako „Lámanie chleba“ bez akejkoľvek pochybnosti, že by tam nemal patriť aj kalich (1.Kor. 10:16).

V Písme sú tieto dve vyjadrenia (duchovné a telesné) na jednom mieste použité iba pri dvoch príležitostiach. V Skutkoch 2:42–46 čítame, že zbor v Jeruzaleme „zotrvával v učení apoštolov, a v spoločnom bratskom obcovaní a pri lámaní chleba a na modlitbách… a každodenne zotrvávajúc jednomyseľne v chráme a lámuc chlieb po domoch brali pokrm v plesaní a v prostote srdca“. V Skutkoch 20:7–11 čítame: „A v prvý deň týždňa keď sa učeníci zišli lámať chlieb, Pavel hovoril s nimi, lebo mal na druhý deň odísť a pretiahol slovo až do polnoci… A keď Eutychus zase vyšiel a lámal chlieb a jedol. A keď sa hodne s nimi nazhováral až do svitu tak odišiel“.

V oboch prípadoch sa prvý citát týka „lámania chleba“ – Pánovej večeri a druhý obyčajného jedla. Je to úplne zrejmé, pretože v Skutkoch 2:46 Lukáš zaznamenáva, že po lámaní chleba mali svoje jedlo, čo hovorí o obyčajnom jedle a v 20:11 vraví, „že keď… lámal chlieb a jedol“ čo hovorí, že jedol svoje jedlo, zatiaľ čo predtým učeníci lámali chlieb spoločne.

Niektorí verní bratia veria, že skutok rozlomenia bochníka chleba je symbolom Kristovho utrpenia na kríži. A spoliehajú sa na frázu „toto je moje telo, ktoré sa za vás láme“ v 1.Kor. 11:24, ktorá má ich názor potvrdiť. V súvislosti s tým je potrebné poukázať na tri skutočnosti.

1. Písmo učí, že kosti Pána Ježiša, ktoré dávajú telu jeho tvar a štruktúru, zostali nezlomené (Jána 19:36). To nám pripomína, že v tomto sa nemôžeme pridržiavať Izaiáša 52:14: „Tak bude zohavený jeho vzhľad nad iných ľudí“. Jeho telo zostalo nedotknuté. Hoci ľudia zranili Jeho telo, keď ho prebodli klincami a dorezali údermi biča, nie je správne myslieť si, že zobratie a rozlomenie bochníka na dve časti je priamym obrazom toho, čo sa stalo telu Pána Ježiša. On nebol rozdelený na dve časti. Je pravda, že Jeho srdce bolo obrazne „skrúšené“ (Žalm 69:21), ale tento predmet nesúvisí s chlebom, ktorý predstavuje Jeho telo. Naznačuje nám to, že ak niekto pri Pánovej pamiatke rozlomí bochník na dve časti, nemôžeme to spájať s telesným rozlomením Jeho tela. Tiež to naznačuje, že rozlomenie chleba sa netýka zranenia Jeho tela, pretože medzi ním a rozlomením chleba nie je žiadna súvislosť.

2. Je potrebné venovať veľkú pozornosť tomu, ako sa výraz „lámanie chleba“ v Novom Zákone používa. Má dva rozdielne, ale pritom súvisiace významy. Týka sa toho činu, pri ktorom hostiteľ obradne berie chlieb a rozdeľuje ho tak, aby z neho mohli jesť ostatní. Používa sa tiež na zdôraznenie toho, že na istom pokrme má podiel viac ľudí. Preto rozlomil Pán Ježiš v Matúša 26:26 chlieb a podal ho učeníkom. To jasne hovorí o tom, že lámal chlieb. No Písmo tiež opisuje lámanie chleba ako verejný čin. Preto zbory (Skut. 2:42) a učeníci (Skut. 20:7) lámali chlieb. Autor tohoto článku je presvedčený o tom, že keď sme prítomní na Pánovej Večeri, lámeme chlieb vtedy, keď si odlomíme svoj kúsok z bochníka. Slovom Lámanie chleba sú teda zhrnuté dva úkony – Pán Ježiš rozlomil chlieb a potom z neho jedli učeníci. Ak, ako už sme vyššie povedali, má lámanie chleba aj širší význam účasti na verejnom – spoločnom jedle, vtedy je nesprávne obmedziť ho na jednoduchý úkon „rozlomenia“, ktorý vykoná jeden človek (bez ohľadu na to, či pri tom niekoho zastupuje alebo nie). Ak je teda zmyslom lámania chleba to, že si odlomíme kúsok z bochníka a zjeme ho, naše myšlienky sa majú predovšetkým zamerať na to, že máme účasť na výsledku Jeho života a smrti, a sme Ním zaopatrení.

3. väčšina prekladov (ako napr. americká Revised Standard Version, preklad J. N. Darbyho, English standard version) vynechala slovo „láme“ v 1.Kor. 11:24, pretože nie je k dispozícii dosť spoľahlivých rukopisov, ktoré by ho potvrdzovali. Hovorí sa v nich: „Toto je moje telo, ktoré je za vás“. To súhlasí s Lukášovým podaním Pánových slov: „Toto je moje telo, ktoré sa za vás dáva“ (Luk . 22:19).

ZLATO V STÁNKU (2)

Andrew Adams, Orillia, ON

ZLATÝ OLTÁR

Ak postúpime ďalej do svätyne, ďalším kusom nábytku, ktorý uvidíme, je oltár na kadenie. Opäť je tu možné vidieť rovnaký vzor – drevo a zlato. Je tu však ešte niečo ďalšie, okrem tohto kusu nábytku, čo zdôrazňuje jeho účel a použitie. Na ňom malo stáť kadidlo, ako to opisuje 2.Moj. 30:34–38. (Malo byť vložené do zlatej kadidelnice na vrchu oltára. Tá obsahovala horiace uhlie z oltára na zápalné obete, ako to oznamuje 3.Moj. 16:12.) Toto kadidlo sa muselo obnovovať každé ráno a každý večer v tom istom čase, keď čistili aj lampy. Tak teda malo byť „...ustavičné kadivo pred Hospodinom po ich pokoleniach“ (2.Moj. 30:8). Kadidlo sa podľa 2.Moj. 30:34–5 skladalo z piatich prvkov. Každý z nich mal mať rovnakú hmotnosť a keď si ich bližšie rozoberieme, uvidíme, že nám opisujú vlastnosti nášho požehnaného Pána, a to hlavne v tom čase, keď prechádzal utrpením v Getsémanskej záhrade.

Kvapkavá živica je v skutočnosti sušenou myrhou. Pôvodná voľne tečúca smola sa sušila pri ohni a mlela na prach. V tú noc, keď Jeho svätá duša prechádzala skúškou, zväčšoval utrpenie nášho Pána oheň – táto skúška Ho pripravila na to, aby mohol byť položený na oheň Božieho hnevu.

Onycha sa získava zo suchozemského mäkkýša, ktorý sa živí rastlinou nard pravý[1]. Hovorí o Pánovom majestáte a to dokonca aj v Getsémane. On mohol osloviť svojich prenasledovateľov vo svojej dôstojnosti, aby z Jeho blízkosti ustúpili naspäť a padli pred Ním na zem.

Galbanum bola štipľavá arabská guma, ktorá sa používala na odpudzovanie hmyzu a plazov. Pán Ježiš v Getsémane odmietol akúkoľvek myšlienku na obranu samého seba, pretože prijal Otcovu vôľu a keď videl situáciu Svojich učeníkov spiacich vo tme a nepriatelia sa k nim blížili.

Kadidlo sa získavalo z horkej arabskej gumy, ktorá horela bielym plameňom. To nám pripomína Pánovu úplnú oddanosť a oddelenie, s cieľom vziať na seba bremeno hriechu, a pritom sa stať v plnej svätosti tou obeťou, na ktorú bude prenesený.

Soľ je prirodzeným konzervačným prostriedkom. Boh ju určil na to, aby svedčila o trvanlivosti. Soľ zmluvy nemala nikdy chýbať pri Hospodinových obetiach, ktoré boli pálené ohňom (3.Moj. 2:13). Vernosť nášho Pána v tom veľkom utrpení počas tej hroznej noci dokázala Jeho oddanosť voči tomu dielu, ktoré dobrovoľne prevzal.

Stojí za to spomenúť ešte jednu skutočnosť. V 2. Moj. 30:36 sa hovorí, že niektoré z týchto súčastí kadidla sa mali roztĺcť na drobno, napriek tomu, že ich už predtým zmiešal lekárnik. Je potrebné si uvedomiť, že aj tá najmenšia čiastočka Kristovho voňavého charakteru vydáva všetky vône, v ktorých má Otcovo srdce záľubu. Prinesenie tohto kadidla pred Boha je vždy tým pravým základom obecenstva s Ním.

1 Nard pravý alebo nardovník jatamanský (ľudovo himalájska valeriána, indiánska valeriána; lat. Nardostachys jatamansi alebo Nardostachys grandiflora) je ázijská liečivá rastlina z čeľade valeriánovité.

TRUHLA A ZĽUTOVNICA

Ak budeme pokračovať „zlatou cestou“ v Stánku, prídeme ku Svätyni svätých. Ihneď tam nájdeme Truhlu a Zľutovnicu s cherubínmi slávy. Samotná Truhla je z dreva a zlata, podobne ako aj iné časti nábytku. Zľutovnica je ale z čistého zlata! Už na samotných cherubínov prikrývajúcich Zľutovnicu musel byť nádherný pohľad.

Čo iné by teda mohol Boh prikázať, aby bolo na takom predmete, ako je tento? Pozrime sa na ňu znovu a nasledujme veľkňaza v ten Veľký deň národného očisťovania (3.Moj. 16:12–16), keď berie krv dvoch obetí za hriech a kropí ňou Zľutovnicu! Krv? Tam? Prečo zohyzdiť taký nádherný predmet a váhu jeho zlata krvou? Musíme uznať, že obraz, ktorý nám tu Boh poskytuje, je naplnený večne platným významom. Kristova obeť uspokojila samotný trón večného Boha v nebesiach, a krv, krv Jeho jednorodeného Syna, tam bola umiestnená na večné zmierenie. Je potrebné vedieť, že o odstránení tej krvi a ani o čistení Zľutovnice nie sú vydané žiadne príkazy! Kristova obeť je účinná naveky!

RÚCHO VEĽKŇAZA

Na tejto slávnej ceste je ešte jeden predmet, o ktorom by sme mali uvažovať. Izraelský veľkňaz mal byť odiaty do veľmi zvláštneho a iba na tú príležitosť určeného rúcha. Keď sa pohyboval medzi svojim ľudom, zastupoval izraelského Boha. Toto rúcho podrobne opisuje 2.Moj. 28. Malo určité jedinečné vlastnosti, a patrí medzi ne aj použitie zlata pri jeho výrobe. V tejto kapitole sa o zlate hovorí sedemnásťkrát v súvislosti s rôznymi časťami „rúcha na slávu a ozdobu“. Týka sa to predovšetkým zlatého bliašku na jeho čele, zlatých zvončekov a granátových jabĺk na podolku rúcha.

V iných častiach Stánku sa mali nachádzať záclony a závesy tkané z ľanu, modrého postavu, purpuru, červeca a kmentu. Keď to však malo tvoriť rúcho Najvyššieho kňaza, pri tkaní bolo potrebné použiť aj zlato. V efode, opasku a náprsníku mali byť okrem ostatných farieb aj zlaté nite. Aký musel byť krásny pohľad na veľkňaza, keď prechádzal táborom oblečený v to slávne rúcho počas slnečného dňa! To bola skutočná verejná ukážka nádhery Boha nebies.

Náš Veľkňaz sa pohybuje medzi zlatými svietnikmi kresťanského svedectva vo všetkej sláve Jeho úplného Božstva. Zjavenie Pána Ježiša v Zjavení 1:13–16 je len takým malým pohľadom na slávu, ktorá obklopuje Jeho svätú Osobu. Už aj tam sú Jeho prsia ozdobené zlatým pásom. Ten pohľad ohromuje aj apoštola Jána (v.17). Ale charakter veľkňaza sa prejavuje aj tam, a kladie Svoju pravú ruku na svojho milovaného apoštola a otvára Jánove oči, aby videl to predivné proroctvo, ktoré opisuje zbytok jeho knihy. Ach, aký krásny je náš slávny Pán!

Zopakujme si na chvíľu to, čo sme už videli počas tejto zlatej cesty. Ľudskosť nášho požehnaného Pána vystihuje šittímové drevo. Jeho život sme videli v chleboch predloženia na zlatom stole. Život v duchu bol svetlom Jeho pozemskej púte, a Jeho vernosť zobrazuje sladkosť kadidla na zlatom oltári. Uvažovali sme aj o hodnote krvi obete, ktorou bola pokropená Zľutovnica, a teraz sa On pohybuje v sláve medzi Svojimi. Aký nádherný obraz cesty nášho Pána tu na zemi, čo však neznamená, že by bol oddelený od tej skutočnej, vnútornej, večnej slávy! Nech je požehnané Jeho meno!

DOBRÉ ZVESTI Z NEBA

HĽADANÝ A NAJDENÝ

Vo februári 2013 sa stratil 18–ročný britský turista s batohom, vo vnútrozemí Austrálie. Tri dni bol nezvestný. Bol to mladý, zdravý a veľmi schopný bežec na dlhé trate. Pracoval na dobytčej farme v Queenslande a išiel sa prebehnúť. Pri teplote okolo 40°C stratil orientáciu a namiesto toho, aby sa vrátil späť do bezpečia dobytčej farmy, vzďaľoval sa opačným smerom. No ľudia ho hľadali pomocou vrtuľníka a neskôr aj našli. Pre toho muža a jeho rodinu to muselo byť hrozné, ťažko predstaviteľné utrpenie.

Jeho fyzický problém je obrazom nášho duchovného stavu. Mnohí ľudia sú zmätení, keď sa analyzuje ich duchovný stav. Je to tak preto, lebo predpokladajú, že ich cesta životom skončí v kráse a sláve neba, ale žiaľ, idú nesprávnym smerom. Ak by toho mladého muža v Austrálii záchrancovia nenašli, viedlo by to k jeho smrti. Milý čitateľ, ak ťa nenájde ten pravý Záchranca, tvoja cesta skončí vo večnej smrti, ktorá bude Božím súdom pre teba na večnosť. To je samozrejme nepredstaviteľné.

Zamyslime sa nad tým, či sme na správnej ceste a či ideme správnym smerom. K tomu, aby sme to mohli urobiť, potrebujeme presnú mapu, ktorá nám ukáže správnu cestu. Tá sa nachádza iba v Biblii, jedinej knihe inšpirovanej Bohom. Čo o tom hovorí Biblia? „Lebo ste milosťou spasení skrze vieru, a to nie zo seba, je to dar Boží, nie zo skutkov, aby sa niekto nechválil.“ (Efež. 2:8–9) Tie slová už nemôžu byť jasnejšie ako to, že sa nemôžeme dostať do neba svojimi vlastnými snahami. V skutočnosti Božie hodnotenie našej ľudskej spravodlivosti znie: „Lebo sme všetci ako nečistý, a všetky naše spravodlivosti sú ako ohyzdné rúcho.“ (Iza. 64:6).

V Austrálii prišla záchrana z hora – z vrtuľníka. To je dostatočne výstižné aj vtedy, keď uvažujeme o pravom spôsobe spasenia, pretože aj ten prišiel z hora. „Lebo tak miloval Boh svet, že svojho jednorodeného Syna dal, aby nikto, kto verí v neho, nezahynul, ale mal večný život. Lebo neposlal Boh na svet svojho Syna, aby súdil svet, ale aby bol svet spasený skrze neho.“ (Jána 3:16–17) O Pánovi Ježišovi Kristovi, Božom Synovi, čítame nasledovné slová: „Lebo Syn človeka prišiel hľadať a spasiť to, čo bolo zahynulo.“ (Luk.19:10).

On prišiel z neba a svojim bezhriešnym životom a spoľahlivo zaznamenanými divmi, ktoré vykonal, nevyvrátiteľne dokázal, že bol Božím Synom. Tento bezhriešny človek dovolil, aby Ho pribili na kríž na Golgote preto, aby sme dostali večný podiel na spasení. „Kristus zomrel za naše hriechy podľa písem.“ (1.Kor. 15:3) „V ktorom máme vykúpenie skrze jeho krv odpustenie hriechov podľa bohatstva Jeho milosti.“ (Efež. 1:7) „Lebo aj Kristus raz trpel a zomrel za hriechy, spravodlivý za nespravodlivých, aby nás priviedol k Bohu.“ (1.Pet. 3:18) Ak sa vo viere spoľahnete na Neho, uveríte v Neho, Boh položí na váš duchovný účet hodnotu smrti Svojho Syna a budete spasení.

„Skrze toho sa vám zvestuje odpustenie hriechov.“ (Skutky 13:38)

Na tichom a krásnom cintoríne za New Yorkom sa nachádza hrob, na ktorom je položený jednoduchý náhrobný kameň a na ňom vyryté jediné slovo – odpustené. Nevieme, kto je tam pochovaný. Ten, kto je v tom hrobe, sa rozhodol neodhaliť svoju identitu, ale oznámiť okoloidúcim, čo je vlastne dôležité v živote a pred smrťou – aby mal človek odpustené.

„Lebo je to dobré a príjemné pred naším Spasiteľom Bohom, ktorý chce, aby všetci ľudia boli spasení." (1.Tim. 2:3-4)

Ktorých ľudí chce Boh spasiť? Všetkých ľudí (v.4). Koľko ľudí chce Boh, aby zahynulo? On nechce, „aby niektorí zahynuli." (2.Pet. 3:9) Koľkých chce priviesť k pokániu? Všetkých (2.Pet. 3:9). Za koho Kristus zomrel? „Za každého" (Žid. 2:9). Také sú fakty evanjelia, ktoré nie je možné zmeniť bez odsúdenia. Kážme evanjelium! Ak kážeme niečo iné, Boh nie je oslávený, ale pohanený.

ISSN 1451-1991

9 771451 199001

www.slovo pravdy.com